

# Půlnoční slunce



**STEPHENIE MEYEROVÁ**

BESTSELLER *STMÍVÁNÍ* EDWARDOVÝMA OČIMA

# Půlnoční slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.egmont.cz](http://www.egmont.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)

**EGMONT**

**Stephenie Meyerová**  
**Půlnoční slunce – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

*Tato kniha je věnovaná všem čtenářům, kteří byli  
těch posledních patnáct let radostnou součástí mého  
života. Když jsme se poprvé setkali, mnozí z vás  
byli teenageři s jasnými a nádhernými očima  
plnými snů o budoucnosti. Doufám, že jste během  
uplynulých let dosáhli svých snů a že skutečnost  
je mnohem lepší, než jste čekali.*

# Půlnoční slunce

STEPHENIE MEYEROVÁ

EGMONT

## 1. PRVNÍ POHLED

Tohle byla ta část dne, kdy jsem si nejmíc přál, abych byl schopný spát.

Střední škola.

Nebo by bylo trefnější slovo spíš očistec? Protože kdyby *existoval* nějaký způsob, jak odčinit své hříchy, tohle by se jako očistec nejspíš mohlo brát. Na rutinu jsem si nezvykl; každý další den mi připadal nemožně monotónnější než ten předchozí.

Nebo by se to nejspíš mohlo považovat za mou formu spánku – pokud je definice spánku nečinný stav mezi dvěma aktivitami.

Sledoval jsem praskliny, které si vinuly omítkou ve vzdáleném rohu jídelny, a představoval jsem si vzory, které tam nebyly. Byl to jeden ze způsobů, jak utišit hlasy, jež proudily jako řeka v mé hlavě.

Stovky hlasů, které jsem znuděně ignoroval.

Co se týče lidské mysli, vnímal jsem ji celkově, a ještě mnohem intenzivněji. Dneska se všechny myšlenky soustředily na banální drama ohledně příjezdu nového drobného studentského těla. Jak málo jim stačí k rozptýlení. Viděl jsem ten nový obličej opakovaně z každého úhlu v další a další mysli. Jenom obyčejnou lidskou dívku. Rozruch kolem jejího příjezdu byl únavně předvídatelný – byla to stejná reakce, kterou lze očekávat od několika batolat, jimž dáte lesklý předmět. Polovina chlapců si už jako stádo ovcí představovala, že jsou do ní zabouchnutí jenom proto, že byla něco nového, na co se dalo koukat. Snažil jsem se je ještě víc tišit.

Jenom čtyři hlasy jsem blokoval spíš ze zdvořilosti než z odporu: svou rodinu, své dva bratry a dvě sestry, kteří byli v mé přítomnosti už natolik zvyklí na nedostatek soukromí, že si s tím zřídka kdy dělali starosti. Dopřával jsem jim tolik soukromí, kolik jen šlo. Snažil jsem se neposlouchat, ale nemohl jsem si pomoci.

A i když jsem se snažil sebevíc, stejně... jsem je slyšel.

Rosalie, jako obvykle, myslela na sebe – její mysl byla jako stojatá voda s několika málo překvapeními. Zahlédla svou siluetu v odrazu něčích brýlí a dumala o své dokonalosti. Nikdo jiný neměl vlasy barvy tak podobné pravému zlatu, nikdo jiný neměl tak perfektní postavu ve tvaru přesýpacích hodin, nikdo jiný neměl tvář tak dokonale oválnou. S místními lidmi se však nesrovnávala; bylo by to k smíchu, absurdní. Myslela na ty, kteří jsou jako my, a ani nikdo z nich se jí nemohl rovnat.

Emmettova obvykle bezstarostná tvář vypadala zklamaně. Dokonce i teď, když si obrovskou dlaní učísl ebenové kudrlinky, zatínal ruku plnou vlasů do pěsti. Pořád se vztekal kvůli prohranému nočnímu wrestlingovému zápasu proti Jasperovi. Bude to chtít všechnu jeho nevelkou trpělivost, aby vydržel do konce vyučování a mohl zorganizovat odvetu. Při poslouchání Emmettových myšlenek jsem se nikdy necítil nevtaný. Nikdy nepomyslel na nic, o čem by nemluvil nahlas nebo to následně neudělal. Nejspíš jsem se cítil provinile při poslouchání myslí ostatních, protože jsem věděl, že tam mohu najít myšlenky, které jsem neměl znát. Jestli byla Rosaliina mysl jako stojatá voda, Emmettova byla jako jezero bez stínů, jako průhledné sklo.

A Jasper... trpěl. Potlačil jsem povzdech.

*Edwarde.* Alice v duchu vyslovila mé jméno a na chvíli upoutala mou pozornost.

Bylo to, jako by ho řekla nahlas. Byl jsem vděčný, že to jméno v posledních pár desetiletích vyšlo z módy – v minulosti to bylo otravné, automaticky vzhlednout pokaždé, když někdo pomyslel na jakéhokoliv Edwarda.

Teď jsem však nevzhlédl. S Alicí jsme byli v téhle soukromé konverzaci dobří. Nestávalo se, že by nás někdo odhalil. Pořád jsem sledoval linie v omítce.

*Jak se drží?* Zeptala se.

Zamračil jsem se, byla to jen nepatrná změna tvaru mých úst. Nic, čeho by si ostatní všimli. Mohl jsem se mračit z nudy.

Jasper se už dlouho nepohnul. Nenapodoboval lidské tiky tak, jak jsme museli my ostatní – být neustále v pohybu, aby-

chom nebyli nápadní. Emmett si pohrával s vlasy, Rosalie si přehazovala nohu přes nohu, Alice ťukala patou o linoleum a já jsem otáčel hlavou a sledoval různé vzory na zdi. Jasper vypadal jako paralyzovaný, jeho štíhlá postava byla strnulá jako tyč; dokonce se zdálo, že ani jeho medové vlasy nereagují na vzduch, který proudil z ventilace.

Tón Alicina vnitřního hlasu byl najednou vyplašený a já v její mysli viděl, že pokradmu ve své vizi sleduje Jaspera. *Je tu nějaké nebezpečí?* Pátrala v blízké budoucnosti, procházela jednotvárnými představami, jak hledala důvod mého zamračení. Během toho si podepřela drobnou pěstí špičatou bradu a pravidelně mrkala. Odhrnula si z očí pramen krátkých černých rozježených vlasů.

Pomalů jsem pohnul hlavou doleva, jako že si chci prohlédnout cihly ve zdi, povzdechl jsem si a pak jsem ji otočil doprava, zpátky k trhlínám ve stropě. Ostatní předpokládali, že si hraju na člověka. Jenom Alice pochopila, že kroutím nesouhlasně hlavou.

Uvolnila se. *Dej mi vědět, kdyby se to hodně zhoršovalo.*

Podíval jsem se nahoru na strop a pak zase zpátky dolů.

*Děkuju, že to pro mě děláš.*

Byl jsem rád, že jsem jí nemusel odpovědět nahlas. Co bych asi tak řekl? ‚S potěšením?‘ To těžko. Ladit se na Jasperovy vnitřní boje mě netěšilo. Bylo opravdu nutné takhle experimentovat? Nebylo by bezpečnější prostě přiznat, že možná nikdy nebude schopný ovládat žízeň tak dobře, jako to dokážeme my ostatní, a netlačit na něj? Proč si hrát s ohněm?

Od našeho posledního lovu to jsou už dva týdny. Pro nás to nebylo nijak extrémně obtížné. Občas trošku nepříjemné – když se člověk dostal moc blízko, když vítr foukl špatným směrem. Ale lidé většinou moc blízko nechodí. Instinkty jim napovídají něco, co by jejich vědomí nikdy nepochopilo: byli jsme nebezpečí, kterému se musí vyhnout.

A právě teď byl Jasper velmi nebezpečný.

Nestávalo se to často, ale sem tam mě zaskočila ta nevšímavost lidí kolem nás. Všichni jsme na to byli zvyklí, vždy jsme

to očekávali, ale občas to působilo nápadněji. Nikdo z nich nezaregistroval, jak si hovíme u otlučeného jídelního stolu, ačkoliv útok tygrů rozvalených na našich místech by byl méně smrtící, než když tu sedíme my. Všichni viděli pět osob, které vypadají zvláštně, ale jsou dostatečně podobné lidem na to, aby se nebáli okolo nich projít. Bylo těžké si představit, že někdo dokáže přežívat s tak nemožně otupělými smysly.

Malá dívka se právě zastavila u nejbližšího stolu, aby si povídala s kamarádkou. Pohrávala si s krátkými zrzavými vlasy, projížděla si je prsty. Klimatizace zavála její pach naším směrem. Byl jsem zvyklý na to, co se mnou pach dělá – na suchou bolest v krku, prázdňovou touhu v žaludku, automatické napětí svalů, nadbytečný proud jedu v ústech.

Tohle všechno bylo docela normální a obvykle docela jednoduché ignorovat. Ale teď se silnější reakcí – zdvojnásobnou, jak jsem kontroloval Jaspera – to bylo horší.

Jasper se nechával unést fantazií. Představoval si to – sledoval sám sebe, jak se zvedá ze židle vedle Alice a přistupuje k té dívce. Viděl se, jak se k ní sklání, jako by jí něco šeptal do ucha. Rty se dotkl kraje jejího hrdla. Přemýšlel, jak by ten horký proud, který pulzoval pod slabou bariérou její kůže, mohl okusit v ústech...

Kopl jsem mu do židle.

Podíval se na mě, jeho černé oči byly na chvíli rozzlobené, a pak je sklopil. V jeho hlavě jsem zaznamenal hanbu a vzpouru.

„Promiň,“ zamumlal.

Pokrčil jsem rameny.

„Neudělal bys to,“ zašeptala mu Alice. Snažila se zmírnit jeho ponížení. „Viděla jsem to.“

Zamračeně jsem se odvrátil, což by mohlo upozornit na její lež. Musíme s Alicí držet pospolu. Není jednoduché být podivíni mezi těmi, co už dávno podivíny jsou. Navzájem chráníme svá tajemství.

„Trošku pomáhá, když o nich přemýšlíš víc jako o lidech,“ navrhla mu Alice vysokým zpěvným hlasem a artikulací příliš rychlou na to, aby mu mohly lidské uši rozumět, i kdyby se



nacházely dostatečné blízko. „Jmenuje se Whitney. Má malou sestřičku, kterou zbožňuje. Její matka pozvala Esme na tu zahradní slavnost, pamatuješ?“

„Já vím, kdo to je,“ řekl Jasper stroze. Odvrátil se, aby mohl sledovat jedno z těch malých oken, která byla těsně pod linií střechy podél celé místnosti. Jeho tón celou konverzaci ukončil.

Měl jít v noci lovit. Bylo směšné takto riskovat – testovat jeho síly a pokoušet se posílit jeho odolnost. Měl by prostě přiznat svá omezení a fungovat v rámci možností.

Alice si tiše povzddechla, vstala, vzala tác s jídlem – který byl jen rekvizitou – a nechala ho o samotě. Dobře poznala, kdy už má dost její podpory. Přestože byl vztah Rosalie s Emmettem nápadnější, právě Alice s Jasperem dokázali rozeznat potřebu toho druhého stejně dobře jako svou vlastní. Jako by také dokázali číst myšlenky – ale jen sobě navzájem.

*Edward.*

Reflex. Otočil jsem se za zvukem svého jména. Až na to, že ho nikdo nevolal, jenom na ně pomyslel.

Moje oči se na půl vteřiny setkaly s párem velkých, čokoládově hnědých lidských očí zasazených v bledé, srdcovité tváři. Poznával jsem ten obličej, i když jsem ho nikdy předtím na vlastní oči neviděl. Byl dnes skoro ve všech hlavách. Nová studentka, Isabella Swanová. Dcera místního policejního ředitele, která sem přijela z nějakých rodinných důvodů. Bella. Opravuje každého, kdo ji osloví celým jménem.

Znuděně jsem se podíval jinam. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že to nebyla ona, kdo pomyslel na mé jméno.

*No ovšem, už se zajímá o Cullenovy.* Slyšel jsem pokračování první myšlenky.

Teď jsem ten „hlas“ poznal.

Jessica Stanleyová – už chvíli mě otravuje svým vnitřním žvaněním. Jaká to byla úleva, když překonala své utkvělé představy. Bylo téměř nemožné uniknout jejím neustálým směšným fantaziím. V té chvíli jsem si přál, abych jí mohl jasně vysvětlit, co by se mohlo stát, kdybych se svými rty, ale

hlavně zuby za nimi dostal do její blízkosti. To by mohlo ty otravné myšlenky utišíť. Představa její reakce mě málem rozesmála.

*Stejně jí to není k ničemu, pokračovala Jessica. Vždyť ani není hezká. Nechápu, proč na ni Erik tak zírá... nebo Mike.*

Při posledním jménu sebou v mysli trhla. Její nová posedlost, populární Mike Newton, si jí absolutně nevšímal. Zato té nové dívky ano. Další dítě, které se natahuje po lesklém předmětu. Přestože byla Jessica navenek při vysvětlování obecných faktů o mé rodině k nováčkovi vstřícná, v myšlenkách byl ostrý tón. Nová studentka se na nás musela zeptat.

*Na mě taky dneska všichni koukají, pomyslela si Jessica samolibě. No není štěstí, že má Bella dvě hodiny se mnou? Vsadím se, že se mě Mike bude chtít zeptat na její...*

Snažil jsem se to hloupé žvanění dostat z hlavy dřív, než mě dovede k šílenství.

„Jessica Stanleyová právě před tou novou Swanovic holkou pere všechno špinavé prádlo, co na Cullenův klan má,“ zamumlal jsem k Emmettovi pro rozptýlení.

Zachechtal se pod vousy. *Doufám, že to dělá dobře, pomyslel si.*

„Malý náznak skandálu. Ani špetka hororu. Jsem trochu zklamaný.“

*A co ta nová holka? Taký ji ty drby zklamaly?*

Zaposlouchal jsem se, abych slyšel, co si ta nová dívka, Bella, myslí o Jessičině tlachání. Co vidí, když se kouká na zvláštní rodinu s křídově bílou pletí, kterou všichni odmítají?

Bylo mým úkolem zjistit její reakci. V rodině funguju jako pozorovatel. Abych nás chránil. Kdyby náhodou někdo začal mít podezření, zavčas bych nás varoval a pomalu bychom se vzdělili. Občas se to stane – nějaký člověk s bujnou fantazií nás může vnímat jako postavy z knih nebo filmů. Obvykle si to vyloží špatně, ale vždycky je lepší přestěhovat se než riskovat nějaké vyšetřování. Zřídka, velmi zřídka, někdo hádá správně. My mu však nedáme šanci ověřit si hypotézy. Jednoduše zmizíme a staneme se jen děsivou vzpomínkou.

To se už několik desetiletí nestalo.

Nic jsem neslyšel, i když jsem poslouchal blízko místa, odkud zněl Jessičin povrchní monolog. Bylo to, jako by vedle ní nikdo neseděl. Zvláštní. Ta dívka odešla? Nevypadalo to tak, protože Jessica pořád blábolila. Trošku vyvedený z míry jsem vzhlédl. Nikdy jsem nemusel kontrolovat, co mi můj mimořádný „sluch“ říká.

Můj pohled se znovu setkal s těma velkýma hnědýma očima. Seděla přesně tam, kde předtím, a koukala na nás. To bylo nejspíš přirozené, když ji Jessica stále bavila místními drby o Cullenových.

Myslet na nás by bylo taky přirozené.

Ale neslyšel jsem ani hlásku.

Jakmile sklopila zrak zahanbením, že byla přistižena při zírání na někoho cizího, její tváře zalila lákavá teplá červená barva. Ještě že Jasper pořád hleděl z okna. Nechtěl jsem si ani představit, co by tak jednoduché prokrvení lidského obličejce udělalo s jeho kontrolou.

Emoce v jejím obličejí byly tak zřejmé, jako by je měla napsané na čele: překvapení, jak nevědomky vstřebávala známky jasných odlišností mezi svým druhem a mým, zvědavost, s níž poslouchala Jessičino vyprávění, a ještě něco víc... okouzlení? To by nebylo poprvé. Naší předurčené kořisti jsme připadali nádherní. A nakonec stud.

A přestože její myšlenky byly tak jasné v těch zvláštních očích - zvláštních kvůli jejich hloubce -, jsem z místa, kde seděla, neslyšel nic než ticho. Jenom... ticho.

Zneklidněl jsem.

S něčím podobným jsem se nikdy předtím nesetkal. Bylo se mnou něco špatně? Cítil jsem se stejně jako vždycky. S oba vami jsem se zapslouchal ještě víc.

Všechny hlasy, které jsem dosud blokoval, najednou řvaly uvnitř mé hlavy.

*...jakou má asi ráda hudbu... možná bych se mohl zmínit o tom novém cédéčku...* přemýšlel Mike Newton o dva stoly dál - zaměřený na Bellu Swanovou.

*Podívej, jak na ni zírám. Nestačí, že už teď po něm jede půlka holek ze školy...* Erik Yorkie měl kousavé myšlenky, které se taky motaly okolo té dívky.

*...tak hnusný. Jako kdyby byla slavná nebo co... Dokonce i Edward Cullen zírám...* Lauren Malloryová málem pukla závisť. *A Jessica se jí hned vychloubá jako novou nejlepší kámoškou. To je snad vtíp...* V myšlenkách dál plivala jed a špínu.

*...vsadím se, že se jí na to musí ptát každý. Ale chtěla bych si s ní promluvit. Co by bylo originálnější?...* dumala Ashley Dowlingová.

*...možná se mnou bude mít španělštinu...* doufal June Richardson.

*...večer tolik práce! Trigonometrie a test z angličtiny. Doufám, že mamka...* Angela Weberová, tichá dívka, jejíž myšlenky byly neobvykle laskavé, nebyla Bellou jako jediná u stolu posedlá.

Mohl jsem je všechny slyšet. Slyšel jsem každou bezvýznamnou myšlenku, která jim prolétla hlavou. Ale vůbec nic od té nové studentky s klamavě komunikativníma očima.

Pochopitelně jsem mohl zaslechnout, co říkala Jessica. Nemusel jsem nikomu číst myšlenky, abych poznal její slabý, ale zřetelný hlas na druhé straně místnosti.

„Který je ten kluk s rezavě hnědými vlasy?“ slyšel jsem, jak se zeptala, když se na mě snažila koutkem oka nenápadně podívat. Samozřejmě se hned zase odvrátila, když si všimla, že na ni stále zírám.

Byl jsem zklamaný, protože jsem si myslel, že zaslechnout zvuk jejího hlasu mi pomůže určit ráz jejích myšlenek. Obvykle jsou lidské myšlenky na stejné vlně jako jejich fyzické hlasy. Ale tento tichý, stydlivý hlas mi nebyl povědomý, nebyl to žádný ze stovek hlasů, které se točily v místnosti kolem mě, tím jsem si byl jistý. Tohle bylo něco úplně nového.

*Hodně štěstí, hlupačko!* pomyslela si Jessica před tím, než jí na otázku odpověděla. „To je Edward. Je nádherný, samozřejmě, ale neplýtvěj časem. On na rande nechodí. Žádná z holek pro něj asi není dost hezká.“ Tiše si odfrkla.

Odvrátil jsem hlavu, abych zakryl úsměv. Jessica a její spolužačky neměly tušení, jaké mají štěstí, že mě žádná z nich nepřitahuje.

Mimo to krátkodobé pobavení jsem pocítil i zvláštní nutkání, jemuž jsem nerozuměl. Mělo to co do činění s tou zlomyslnou částí Jessičiných myšlenek, o které neměla nová dívka tušení... Pocítil jsem podivnou touhu vkročit mezi ně a ukrýt tuhle Bellu Swanovou před temnými pochody Jessičiných myšlenek. Byl to zvláštní pocit. Jak jsem tak pátral po příčinách toho nutkání, prohlédl jsem si novou dívku ještě jednou Jessičinýma očima. Moje zírání by přitáhlo příliš pozornosti.

Pravděpodobně to byl jen nějaký dávno pohřbený ochranný instinkt – potřeba pomáhat slabším. Tahle dívka vypadala mnohem křehčí než její spolužáci. Její kůže byla tak průsvitná, až bylo těžké uvěřit, že ji vůbec chrání před okolním světem. Mohl jsem zachytit rytmický pulz její krve v žilách pod průhlednou bledou membránou... Ale na to bych se neměl soustředit. Dokázal jsem si poradit se životem, který jsem si zvolil. Byl jsem sice žiznivý jako Jasper, ale tohle svůdné pokušení za to nestálo.

Mezi obočím měla malou vrásku, o níž nejspíš ani nevěděla.

Bylo to neuvěřitelně frustrující! Jasně jsem viděl, jak je pro ni namáhavé sedět tam, povídat si s cizinci a být středem pozornosti. Vycítil jsem její plachost ze způsobu, jakým držela křehká ramena. Byla mírně shrbená, jako by každou chvíli očekávala odmítnutí. Mohl jsem to pouze vycítit, pouze vidět, pouze si to představit. Kolem téhle velmi obyčejné lidské dívky se rozléhalo jen ticho. Nic jsem neslyšel. Proč?

„Můžeme?“ Moje soustředění přerušilo Rosaliino zamumlání.

S pocitem úlevy jsem od té dívky odtrhl mysl. Nechtěl jsem setrvávat ve svém selhání – neúspěch byl pro mě něco neobvyklého, proto to bylo spíš rozčilující než mimořádné. A nechtěl jsem vzbudit nějaký zájem v jejích skrytých myšlenkách, právě kvůli tomu, že byly skryté. Jakmile se mi je podaří rozluštit – a já najdu způsob, jak toho dosáhnout –, budou stejně

nicotné a nudné jako kterékoli jiné lidské myšlenky. Nebudou stát za vynaloženou námahu.

„Tak co, už se nás ta nová bojí?“ zeptal se Emmett, který pořád očekával odpověď na svou předchozí otázku.

Pokřčil jsem rameny. Nezajímalo ho to dost na to, aby se dožadoval dalších informací.

Vstali jsme od stolu a odešli z jídelny.

Emmett, Rosalie a Jasper předstírali, že jsou v maturitním ročníku; vydali se do svých tříd. Já jsem hrál mladšího. Zamířil jsem na hodinu biologie pro třetáky a v duchu jsem se připravoval na nudu. Nejistý pan Banner, muž s ne víc než průměrnou inteligencí, nemohl během hodiny vytáhnout nic, co by překvapilo držitele dvou diplomů z medicíny.

Ve třídě jsem se usadil a knihy – znovu rekvizity: není v nich nic, co bych už dávno neznal – jsem rozmístil na lavici. Byl jsem jediný student, který měl stůl sám pro sebe. Lidé nebyli dost chytrí na to, aby věděli, že se mě mají bát, ale jejich pud sebezáchovy stačil k tomu, aby se drželi dál.

Místnost se pomalu zaplňovala, jak se vraceli z oběda. Opřel jsem se o židli a čekal, až čas uplyne. Znovu jsem si přál, abych byl schopen spát.

Myslel jsem na tu novou dívku, takže se její jméno vloudilo do mé pozornosti, když ji Angela Weberová doprovodila ke dveřím.

*Bella působí stejně stydlivě jako já. Vsadím se, že je pro ni dnešek opravdu těžký. Kéž bych mohla něco říct... ale asi by to znělo jen hloupě...*

Ano! pomyslel si Mike Newton, jak se otáčel, aby mohl sledovat, jak dívky vcházejí.

A stále nic z toho místa, kde stála Bella Swanová. Jen prázdný prostor tam, kde mě měly její myšlenky otravovat a nervovat.

Co když všechny zmizí? Co když to je první příznak nějakého druhu mentálního úpadku?

Často jsem si přál utéct té kakofonii. Být normální – tak, jak je u mě možné. Ale teď jsem se toho pomyslení zděsil. Kým

bych byl bez toho, co umím? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. Uvidíme, jestli Carlisle ano.

Dívka kráčela uličkou a mířila k učitelově katedře.

Chudák holka; jediné volné místo v místnosti bylo vedle mě. Automaticky jsem knihy z její budoucí části stolu odklidil a srovnal na hromadu. Pochyboval jsem o tom, že by se tu mohla cítit pohodlně. Byla tu na celý semestr – alespoň v této třídě. Snad se mi podaří odhalit skrýš jejích myšlenek, když teď budu sedět vedle ní... ne že bych někdy předtím potřeboval tak důvěrnou blízkost. Zřejmě nezjistím nic zajímavého.

Bella Swanová vkročila do proudu horkého vzduchu, který vycházel z větráku naproti mně.

Její pach mě udeřil, jako by mě někdo praštil beranidlem, jako by vybuchl granát. Ani největší násilí by nedokázalo vystihnout sílu toho, co se se mnou v tu chvíli dělo.

V tom okamžiku jsem se přeměnil. Stalo se ze mě něco, co nebylo vůbec blízké člověku, kterým jsem kdysi byl. Ani stopa po tom kousku lidskosti, jímž jsem se rozhodl zamaskovat.

Já byl predátor. Ona moje kořist. Na ničem jiném nezáleželo.

V mojí mysli nebyla místnost plná svědků – už to byly jenom přidružené ztráty. Záhada jejích myšlenek byla zapomenuta. Najednou už nic neznamenaly... protože už je moc dlouho v hlavě mít nebude.

Byl jsem upír a ona měla tu nejsladší krev, jakou jsem za těch více než osmdesát let ucítil.

Nikdy by mě nenapadlo, že může taková vůně existovat. Kdybych to věděl, už dávno bych ji hledal. Pročesal bych kvůli ní všechny kouty světa. Dokázal jsem si představit tu chuť...

Žízeň v hrdle mě spalovala jako oheň. V ústech jsem měl sucho a vyprahlo. Ani čerstvý proud jedu nedokázal ten pocit rozptýlit. Žaludek se mi svíjel v křečích hladem, který však byl jen ozvěnou žízně. Svaly se mi napjaly jako pružina.

Neuběhla ani sekunda. Pořád dělala stejný krok, který ke mně donesl tu vůni.

Jakmile se její noha dotkla země, oči jí sklouzly ke mně. Asi to měl být nenápadný pohyb. Naše pohledy se setkaly a já se uviděl v zrcadle těch doširoka otevřených, velkých očí.

Šok, který jsem v tom obličejí viděl, zachránil její život o další ožehavý moment.

Ona mi to však neulehčovala. Když si všimla výrazu mého obličeje, krev znovu zalila její tváře tou nejchutnější červenou, jakou jsem kdy viděl. Pach mi zahalil hlavu jako hustá mlha. Nemohl jsem skoro ani přemýšlet. Mé instinkty nesouvisle zuřily, jak se snažily odporovat kontrole.

Šla teď rychleji, jako by pochopila, že by měla utéct. Ve společnosti byla nemotorná – zakopla, klopýtla a málem upadla na dívku, která seděla na židli přede mnou. Zranitelná a slabá. Pro lidi více než obvyklé.

Snažil jsem se soustředit na tvář v jejích očích. Tvář, kterou jsem s odporem poznával. Tvář monstra uvnitř mě. Tvář, již jsem úsilím a nekompromisní disciplínou zaháněl desítky let. Jak jednoduše se teď vynořila na povrch!

Vůně se opět rozvířila okolo mě, rozptýlila moje myšlenky a téměř mě zvedla ze židle.

Ne.

Sevřel jsem spodek lavice, jak jsem se pokoušel udržet se na místě.

Na tohle nebylo dřevo stavěné. Ruka se mi zabořila do desky a dlaň mi zasypaly piliny. Ve dřevě, které tam zbylo, zůstal otisk mých prstů.

Zničit důkazy. To bylo základní pravidlo. Prsty jsem rozdrtil otisky tak, že v lavici zůstala jen nepravidelná díra. Hromádku pilin na podlaze jsem rozptýlil nohou.

Zničit důkazy. Přidružené ztráty...

Věděl jsem, co se teď stane. Ta dívka si musí sednout vedle mě a já ji musím zabít.

Nevinní diváci ve třídě, osmnáct dalších dětí a jeden muž, nebudou moci opustit tuto místnost po tom, co brzy uvidí.

Při myšlence, co musím udělat, jsem sebou trhl. I když jsem na tom byl nejhůř, nikdy jsem se takové krutosti neúčastnil.



Nikdy jsem nezabil nevinného. A teď jsem plánoval zabít všech dvacet najednou.

Monstrum v zrcadle se mi vysmívalo.

I když se jedna moje část snažila tu zrůdu setřást, druhá už plánovala, co se stane.

Kdybych tu dívku zabil jako první, měl bych jenom patnáct až dvacet sekund, než by lidé v místnosti začali reagovat. Možná i trošku déle, kdyby si ze začátku neuvědomovali, co dělám. Neměla by čas začít křičet ani by nepocítila žádnou bolest; nezabil bych ji krutě. To jediné bych mohl téhle cizince, která má tak nesmírně přitažlivou krev, dopřát.

Jenže pak bych musel ostatním zabránit v útěku. Nemusel jsem si dělat starosti s okny, byla moc malá a moc vysoko na to, aby z nich někdo mohl vyskočit. Šlo jenom o dveře – zablokovat je a budou v pasti.

Snažit se je zabít všechny bude pomalé a mnohem těžší, když budou panikařit a v chaosu do sebe strkat. Nebylo by to nemožné, ale udělalo by to příliš hluku. Na křik by měli spoustu času. Někdo by ho mohl slyšet... a já bych v této černé hodině musel zabít mnohem více nevinných lidí.

A mezitím, co bych zabíjel ostatní, by její krev zchladla.

Vůně mě trestala suchou bolestí v hrdle...

Takže svědci budou první.

Zmapoval jsem si to v hlavě. Byl jsem uprostřed místnosti, v nejbližší řadě od čela třídy. Nejdřív vyřídím pravou stranu. Odhadoval jsem, že dokážu zlomit čtyři až pět vazů za sekundu. Nemělo by to být hlasité. Pravá strana bude mít štěstí; neuvidí mě přicházet. Pak se přesunu nalevo, zepředu dozadu. Zabít všechny v místnosti mi bude trvat asi pět sekund.

Dost dlouho na to, aby Bella Swanová pochopila, co si pro ni jde. Dost dlouho na to, aby se začala bát. Dost dlouho na to, aby to zpracovala a začala křičet, pokud tedy nezkažení šokem. Jeden tichý výkřik, kvůli němuž by se nikdo nevzrušoval.

Zhluboka jsem se nadechl. Ten pach byl jako oheň, který postupoval mými vysušenými žilami a cestou spaloval všechno dobré, co ve mně bylo.

Právě se otáčela. Za pár vteřin bude sedět jen pár centimetrů ode mě.

Zrůda v mé hlavě jákala.

Někdo zatukal deskami na mé levé rameno. Neotočil jsem se, abych se podíval, kdo z těch odsouzených lidí to je, ale ten pohyb ke mně zavál obyčejný vánek bez pachu.

Na okamžik jsem byl schopný myslet jasně. V té drahocenné chvíli jsem ve své hlavě spatřil bok po boku dva obličej.

Jeden byl můj, tedy vlastně býval můj: monstrum s červenými očima, které zabilo tolik lidí, že jsem je přestal počítat. Opravdové vrahy. Byl jsem zabiják zabijáků. Zabijáků a dalších méně mocných zrůd. Bylo to narcistické, uznávám – udělovat rozsudky smrti. Byl to kompromis, který jsem uzavřel sám se sebou. Krmil jsem se lidskou krví, ačkoliv „lidská“ byla jen obecná definice. Moje oběti byly při konání svých různých temných zábav stěží více lidmi než já.

Druhý obličej byl Carlisleův.

Ty dva obličej se nebyly vůbec podobné. Byly jako jasný den a nejčernější noc.

Neexistoval žádný důvod, aby mezi nimi byla nějaká spojitost. Carlisle nebyl můj biologický otec. Neměli jsme žádné shodné rysy. Shoda v barvě naší pleti byla zapříčiněna tím, čím jsme byli; každý upír má mrtvolně bledou kůži. Shoda v barvě našich očí byla jenom další znak – odraz společné volby.

A přestože tu nebyla žádná podoba, představoval jsem si svůj obličej, který během těch sedmdesáti podivných let, kdy jsem přijal jeho volbu a následoval jeho kroky, začal reflektovat ten jeho. Moje rysy se nezměnily, ale připadalo mi, jako by se část jeho moudrosti podepsala na mém výrazu, jako by byl ve tvaru mých rtů nádech jeho soucitu a jako by byl náznak jeho trpělivosti vidět na mém obočí.

Všechna ta vylepšení mého obličej se ztrácela ve tváři monstra. Za pár okamžiků nezbude nic, co by vypovídalo o letech, která jsem strávil se svým stvořitelem, svým mentorem, svým otcem ve všech směrech. Oči mi zčervenají jako ďáblovy oči; podoba bude navždy ztracena.

Carlisleovy laskavé oči mě však v mé mysli nesoudily. Věděl jsem, že by mi ten hrozný čin odpustil. Protože mě miloval. Protože mě považoval za lepšího, než doopravdy jsem.

Bella Swanová se usadila na židli vedle mě, pohybovala se ztuhle a nemotorně – rozhodně kvůli strachu – a její pach se okolo mě nezadržitelně rozprostřel jako mrak.

Teď dokážu, že se otec mylí. Smutek z této pravdy mě bolet skoro stejně jako oheň v krku.

S odporem jsem se od ní odklonil – byl jsem zhnusený tím monstrem, co po ní toužilo.

Proč sem musela přijít? Proč musí vůbec existovat? Proč musí narušit můj vnitřní klid, který v tomhle ne-životě mám? Proč se tento otravný člověk vůbec narodil? Zničí mě.

Odvrátil jsem se od ní, jak mě náhle zaplavila nesmyslná nenávist.

Nechtěl jsem být zrůda! Nechtěl jsem zabít místnost plnou neškodných dětí! Nechtěl jsem přijít o všechno, co jsem získal v životě plném obětí a odmítání!

To neudělám.

Ona mě k tomu nedonutí.

Problém byla vůně, hrozivě lákavá vůně její krve. Kéž by existoval nějaký způsob, jak jí odolat... kéž by mi další závan čerstvého vzduchu pomohl vyčistit hlavu.

Bella Swanová rozhodila směrem ke mně dlouhé husté mahagonové vlasy.

Copak se zbláznila?

Ne, žádný nápomocný vánek tu sice nebyl, ale já jsem *ne-musel* dýchat.

Zarazil jsem proud vzduchu, který mi proudil do plic. Úleva byla okamžitá, ale neúplná. Pořád jsem si vybavoval její vůni a její chuť na špičce svého jazyka. Dlouho tomu nebudu schopen vzdorovat.

Každý život v téhle místnosti byl v nebezpečí, když jsem v ní byl spolu s ní. Měl jsem utéct. Chtěl jsem utéct, uniknout jejímu teplu a té pálivé bolesti, jež mě tak vyčerpávala, ale nebyl jsem si na sto procent jistý, že když povolím svaly, aby se

mohly pohybovat, dokonce jen abych se posadil, nezaútočím a nespáchám ten masakr, který jsem už naplánoval.

Nejspíš bych však mohl hodinu odolat. Bude ta doba stačit na to, abych nad sebou získal kontrolu a mohl se pohnout, aniž bych zaútočil? Zapochyboval jsem o tom, ale pak jsem se donutil se k tomu zavázat. Zařídím, aby to stačilo. Aby ten čas stačil na to, abych vypadl z téhle místnosti plné svědků, kteří se možná nebudou muset stát svědky. Kdybych odolal jednu krátkou hodinu.

Nedýchat byl nepříjemný pocit. Moje tělo nepotřebuje kyslík, ale bylo to v rozporu s mými instinkty. Když jsem byl ve stresu, spoléhal jsem se na čich nejmíc ze všech smyslů. Vede mě v boji a jako první mě varuje před nebezpečím, které se blíží. Nepřijdu často do kontaktu s něčím stejně nebezpečným, jako jsem já sám, ale pud sebezáchovy se u mého druhu projevuje stejně silně jako u lidí.

Bylo to nepohodlné, ale dalo se to zvládnout. Bylo to příjemnější než cítit *ji*, a přitom nepronikat zuby skrze její jemnou tenkou průsvitnou kůži, abych se tak dostal k její teplé, vlhké, pulzující...

Hodina! Jenom jedna hodina. Nemůžu na tu vůni myslet.

Tichá dívka mezi nás postavila vlasy. Byla nakloněná dopředu, takže se rozprostřely přes desky položené na lavici. Nevěděl jsem její obličej, a nemohl si tak přechýst emoce v jejích jasných hlubokých očích. Snažila se je přede mnou schovat? Ze strachu? Ze studu? Aby přede mnou skryla svá tajemství?

Moje podráždění z toho, že bránila své tiché myšlenky, bylo slabé a bledé v porovnání s potřebou – a nenávistí –, která se mě teď zmocnila. Nesnášel jsem tu křehkou dívku vedle sebe. Nesnášel jsem ji se vším zápletem, kterým jsem lnul k samotnému stvořiteli, k lásce své rodiny, ke svým snům, v nichž jsem byl lepší, než doopravdy jsem. Nesnášet ji, nesnášet ty pocity, které ve mně vyvolávala – to mi trochu pomáhalo. Trochu k tomu přispělo i to slabé podráždění, které jsem cítil předtím. Upínal jsem se k jakékoliv emoci, která mě dokázala odvést od představy, jak by mohla chutnat...

Nenávist a podráždění. Netrpělivost. Skončí ta hodina někdy?

A až skončí... Odejde z místnosti. A co udělám já?

Kdybych tak dokázal tu zrůdu udržet chvíli na uzdě, ukázat jí, že to čekání bude stát za to... Mohl bych se představit. *Ahoj, já jsem Edward Cullen. Můžu tě doprovodit na další hodinu?*

Řekla by ano. Byla by to zdvořilost. Držela by krok a šla vedle mě i přesto, že se mě už teď určitě bojí. Odvést ji špatným směrem by mělo být dost jednoduché. Výběžek lesa se tyčil jako prst a dotýkal se zadní části parkoviště. Mohl bych jí říct, že jsem si zapomněl knihu v autě...

Všiml by si někdo, že jsem byl poslední člověk, s kterým šla? Jako obvykle přšelo. Dvě postavy v tmavých pláštěnkách, které míří špatným směrem, by moc zájmu nevzbudily.

Až na to, že jsem nebyl jediný student, který si jí dnes všiml – ačkoliv nikdo ji nevnímá tak intenzivně jako já. Zejména Mike Newton si uvědomoval každý pohyb jejího těla, které se vrtělo na židli – tak blízko vedle mě se necitila pohodlně, stejně jako všichni ostatní. Přesně jak jsem předpokládal, než její pach zničil všechn můj zájem o její myšlenky. Mike Newton by zaregistroval, kdyby opustila třídu se mnou.

Když zvládnou vydržet hodinu, zvládnou vydržet i dvě?

Trhl jsem sebou bolestí, které mě tak spalovala.

Přišla by do prázdného domu. Policejní ředitel Swan pracuje celý den. Znáám jeho dům stejně, jako znám každý jiný v tomhle malém městě. Chouli se přímo naproti hustým lešům, neměl blízké sousedy. I kdyby měla čas křičet, což mít nebude, nikdo by ji neslyšel.

Bylo by rozumné se s tím takto vypořádat. Zvládl jsem sedmdesát let bez lidské krve. Pokud zadržím dech, zvládnou to další dvě hodiny. A když s ní budu sám, nikdo jiný nepřijde k úrazu. *Není třeba to uspěchat*, souhlasilo monstrem v mojí hlavě.

Byl to mazaný podvod – myslet si, že budu menší zrůda jen proto, že s úsilím a trpělivostí zabiju jenom tu nevinou dívku místo dalších devatenácti lidí v místnosti.

Přestože jsem ji nesnášel, věděl jsem, že je má nenávist absolutně nespravedlivá. Taky jsem věděl, že doopravdy nesnáším jenom sebe. A až bude mrtvá, budu nás oba nenávidět ještě víc.

A tak jsem překonal celou hodinu – plánováním těch nejlepších způsobů, jak ji zabít. Pokoušel jsem se odvrátit představa skutečného činu. To by na mě asi bylo moc. Takže jsem plánoval strategii a nic víc.

Skoro na konci na mě pohlédla skrze tu pevnou zeď vlasů. Jakmile se naše pohledy setkaly, mohl jsem cítit tu neopodstatněnou nenávist, která ve mně bouřila – odraz té nenávisti jsem viděl v jejích vystrašených očích. Krev jí znovu zbarvila tváře ještě předtím, než je přede mnou stihla opět schovat za vlasy, a já to skoro nevydržel.

Ale zazvonilo. Oba jsme byli zachráněni – jaké klišé. Ona byla zachráněna před smrtí. Já, na krátkou chvíli, před přeměnou v onu příšeru z nočních můr, které jsem se obával a již jsem nenáviděl.

Teď jsem se musel pohnout.

I když jsem se vši silou soustředil na ten nejjednodušší pohyb, nedokázal jsem jít tak pomalu, jak bych měl. Z místnosti jsem vystřelil. Kdyby mě někdo sledoval, možná by mohl pojmut podezření, že na mém odchodu bylo něco divného. Nikdo se však o mě nezajímal. Všechny lidské myšlenky se točily okolo té dívky, která byla odsouzena do hodiny zemřít.

Schoval jsem se do auta.

Nelíbilo se mi to. Bylo to zbabělé. Nezbylo ve mně dost kázně na to, abych mohl být mezi lidmi. Soustředění všeho úsilí na to, abych nezabil jednoho z nich, mi neponechalo dostatek motivace odolat ostatním. Bylo by to plýtvání. Pokud se tomu monstru vzdám, chci, aby ta porážka za to stála.

Pustil jsem si hudbu, která mě obvykle uklidnila, ale teď moc nefungovala. To, co mi pomohlo nejvíc, byl chladný vlhký vzduch, který spolu se slabým deštěm pronikal staženým okénkem. Přestože jsem si stále zcela jasně vybavoval pach krve Belly Swanové, čerstvý vzduch, který jsem dýchal, omýval moje tělo od jeho nákazy.

Byl jsem opět přičetný. Mohl jsem znovu přemýšlet. A mohl jsem znovu bojovat. Mohl jsem bojovat s tím, čím jsem se nechtěl stát.

Nemusel jsem se vydat k ní domů. Nemusel jsem ji zabít. Očividně jsem byl rozumná a přemýšlivá příšera a měl jsem možnost volby. Vždycky je tu volba.

V té místnosti mi to tak nepřišlo... ale teď jsem od ní byl daleko.

Nemusel bych zklamat svého otce. Nemusel bych své matce způsobit stres, obavy... bolest. Ano, moji adoptivní matku by to taky zranilo. A ona byla tak jemná, něžná, laskavá a milující. Zranit někoho jako je Esme by bylo neomluvitelné.

Kdybych se jí velmi, velmi pečlivě vyhýbal, nejspíš bych svůj život nemusel změnit. Líbilo se mi, jak jsem měl teď všechno uspořádané. Proč bych měl dovolit někomu s lahodnou vůní krve, která mě tak otravovala, aby mi to zkazil?

Ironií bylo, že jsem chtěl tuhle lidskou dívku chránit před ubohými a bezzubými, výhrůžně sarkastickými myšlenkami Jessiky Stanleyové. Byl jsem ten poslední, kdo by měl Isabellu Swanovou chránit. Nikdy nebude třeba chránit ji před něčím víc než právě přede mnou.

Kde je Alice, podivil jsem se najednou. To mě snad neviděla, jak zabírám tu Swanovic holku všemi možnými způsoby? Proč nepřišla - zastavit mě nebo mi pomoci se zničením důkazů, ať už by šlo o cokoliv z toho. To byla tak pohlcena Jasperovými potížemi, že si nevšimla této mnohem pravděpodobnější, hrozivé vize? Nebo jsem byl silnější, než jsem si myslel? Opravdu bych té dívce neublížil?

Věděl jsem, že to není pravda. Alice se na Jaspera musela velmi soustředit.

Pátral jsem směrem, kde jsem věděl, že bude: v malých budovách používaných pro hodiny angličtiny. Netrvalo mi dlouho najít její známý „hlas“. A měl jsem pravdu. Všechny její myšlenky se točily okolo Jaspera, jak každou minutu kontrolovala jeho rozhodnutí.

Přál jsem si, abych se jí mohl zeptat na radu, ale stejně tak jsem byl rád, že neví, čeho jsem schopný. Projela mnou další emoce – pocit studu. Nechtěl jsem, aby se to někdo z nich dozvěděl.

Kdybych se dokázal Isabelle Swanové vyhýbat, kdybych ji dokázal nezabít – jenom jsem na to pomyslel, zrůda se kroutila a našťavaně skřípala zuby –, nikdo by se to nemusel dozvědět. Kdybych se dokázal držet dál od jejího pachu...

Neexistoval důvod, proč bych to nemohl zkusit. Zvolit správně. Pokusit se být tím, kým si Carlisle myslí, že jsem.

Poslední hodina vyučování byla téměř u konce. Rozhodl jsem se uvést svůj nový plán do pohybu. Lepší než sedět na parkovišti, kde by mohla projít okolo mě a zničit moji snahu. Znovu jsem pocítil vůči té dívce nespravedlivou nenávist.

Šel jsem rychle – možná až příliš rychle, ale nebyli tu žádní svědci – přes malý areál školy do kanceláře.

Kromě sekretářky, která můj tichý příchod nezaregistrovala, byla prázdná.

„Paní Copeová?“

Žena s nepřírozeně zrzavými vlasy vzhledla a okamžitě se zatvářila překvapeně. Pokaždé je ty drobné odlišnosti našeho druhu, kterým nerozumí, vyvedou z míry, i když nás už viděli tolikrát.

„Oh,“ zalapala trošku nervózně po dechu. Uhladila si tričko. *Hlupačko*, řekla sama sobě. *Je tak mladý, že by to mohl být tvůj syn.* „Dobrý den, Edwarde. Co pro vás můžu udělat?“ její řasy se za silnými brýlemi zatřepotaly.

Nepříjemné. Ale věděl jsem, jak někoho okouzlit, když to potřebuju. Od té doby, co jsem byl schopný rozpoznat všechny reakce na svůj tón či gesta, to bylo jednoduché.

Naklonil jsem se blíž a hluboce jsem se podíval do jejích mělkých hnědých očí. Její myšlenky okamžitě začaly vířit. To by mělo být jednoduché.

„Říkal jsem si, jestli byste mi nemohla pomoci s rozvrhem,“ řekl jsem jemným hlasem, který jsem si schovával pro ne-strášení lidí.



Slyšel jsem, jak se tep jejího srdce zrychlil.

„Ale samozřejmě, Edwarde. Jak můžu pomoci?“ *Tak mladý, tak mladý*, opakovala si pro sebe. Omyl, samozřejmě. Byl jsem starší než její dědeček.

„Přemýšlel jsem, jestli bych si nemohl prohodit biologii s přírodními vědami pro čtvrtý ročník. S fyzikou, nejspíš?“

„Máte nějaký problém s panem Bannerem, Edwarde?“

„Vůbec ne, jenom že jsem tuhle látku už probíral...“

„Na té prestižní škole pro nadané studenty, kam jste všichni chodili na Aljašce, jistě.“ Její tenké rty se semkly, jak o tom uvažovala. *Všichni by měli být na vysoké. Hodně učitelů si na ně stěžuje. Perfektní pětka, nikdy neváhají s reakcí na otázku, nikdy nemají špatné odpovědi v testech – jako kdyby našli nějaký způsob, jak v každém předmětu podvádět. Pan Varner radši věří, že všichni v trigonometrii podvádějí, než aby přiznal, že by některý student mohl být chytrější než on... Vsadím se, že je doučuje jejich matka...* „Vlastně, Edwarde, fyzika je dost plná už teď. Pan Banner nemá rád, když je ve třídě více než pětadvacet studentů...“

„Nebudu dělat žádné potíže.“

*Samozřejmě, že ne. Perfektní Cullen nikdy.* „Já vím, Edwarde. Ale ani tam není dost míst k sezení...“

„Můžu tu hodinu tedy vynechat? Využil bych ten čas k samostudiu.“

„Vynechat biologii?“ Její ústa se rozevřela. *To je šílené. Jak složité může být sedět v předmětu, který už dávno znáš? Musí mít nějaký problém s panem Bannerem.* „Nebudeš mít dost kreditů pro absolvování.“

„Doženu to příští rok.“

„Možná by sis o tom měl promluvit se svými rodiči.“

Dveře za mnou se otevřely, ale ať už vešel kdokoliv, o mně nepřemýšlel, takže jsem to ignoroval a soustředil se na paní Copeovou. Naklonil jsem se lehce blíž a upřeněji jsem se jí zahleděl do očí. Tohle by zabralo víc, kdyby dnes měly moje oči zlatou barvu místo černé. Černota lidi děsila přesně tak, jak měla.

I na ni zapůsobila. Cukla sebou dozadu, jak byla zmatená svými protichůdnými pudy.

„Prosím, paní Copeová?“ zamumlal jsem nejjemněji a nepřesvědčivěji, jak jsem dovedl, a její chvilková averze se zmírnila. „Není tu nějaká jiná skupina, do které bych mohl přestoupit? Jsem si jistý, že někde určitě nějaké volné místo bude. Šestá hodina biologie nemůže být jediná možnost...“

Opatrně jsem se na ni usmál, abych nevycenil zuby tak moc, že by ji to mohlo zase vystrašit. Snažil jsem se zjemnit výraz.

Její srdce tlouklo rychleji. *Tak mladý*, připomínala si zoufale. „Dobře, možná bych mohla promluvit s Bobem – tedy panem Bannerem. Uvidím, jestli...“

Jenom jedna vteřina stačila k tomu, aby se vše změnilo: atmosféra v místnosti, můj momentální úkol, důvod, proč jsem se nakláněl k téhle ženě se zrzavými vlasy... Důvod, proč jsem dělal to, co jsem dělal, se změnil.

Jenom jedna vteřina stačila k tomu, aby Samantha Wellsová otevřela dveře, vložila podepsanou omluvenku do drátěného košíku vedle dveří a hned zase pospíchala ven, aby už byla ze školy pryč. Narazil do mě náhlý závan větru z otevřených dveří a já si uvědomil, proč mě nevyrušily myšlenky člověka, který předtím vešel.

Otočil jsem se, i když jsem se nepotřeboval ujistit.

Bella Swanová se opírala o zeď vedle dveří, v rukou svírala list papíru. Její oči byly ještě větší než obvykle, když vstřebávala můj zuřivý, nelidský pohled.

Pach její krve nasýtil každý kout v malé horké místnosti. V hrdle mi vzplál oheň.

Monstrum na mě znovu zíralo ze zrcadla v jejích očích. Mas-ka ďábla.

Moje ruce zaváhaly ve vzduchu nad přepážkou. Nemusel bych se ani otočit, abych dostatečnou silou udeřil hlavou paní Copeové o stůl. Raději dva životy než dvacet. Kompromis.

Monstrum toužebně a hladově čekalo, až to udělám.

Ale vždycky tu byla možnost – *musela* být.

Zastavil jsem pohyb plic a zaměřil jsem se na Carlisleův obličej před svýma očima. Otočil jsem se zpátky k paní Copeové a uslyšel její vnitřní překvapení vyvolané změnou v mém výrazu. Odtáhla se ode mě, ale její strach se nepřeměnil do souvislých slov.

S použitím vši kontroly, kterou jsem si vybudoval během desetiletí sebezapření, jsem promluvil jemně a vyrovnaně. V plicích mi zbylo dost vzduchu na to, aby se mohl v podobě slov vylinout ven.

„No, tak nevádí. Vidím, že to není možné. Mockrát vám děkuju za pomoc.“

Otočil jsem se a zmizel z místnosti. Pokoušel jsem se nevnímat horkost jejího těla a její teplou krev, když jsem tu dívku těsně míjel.

Nezastavil jsem, dokud jsem nebyl v autě. Celou cestu jsem se pohyboval příliš rychle. Většina lidí už byla pryč, takže tu nebylo moc svědků. Slyšel jsem D. J. Garretta z druháku, jak si mě všiml, ale pak mě hned zase začal přehlížet.

*Odkud se tu Cullen vzal? Bylo to, jako by se vynořil z toho hustého vzduchu... To je ta moje představitivost... Mamka vždycky říká...*

Když jsem vklouzl do volva, ostatní už tam byli. Snažil jsem se kontrolovat dýchání, ale lapal jsem po čerstvém vzduchu, jako bych se dusil.

„Edwarde?“ zeptala se Alice s úzkostí v hlase.

Jen jsem zavrtěl hlavou.

„Co se ti sakra stalo?“ Emmett vyžadoval odpověď, protože jsem ho na chvíli odvedl od skutečnosti, že Jasper nechce uspořádat odvetný zápas.

Místo odpovědi jsem tam dal zpátečku a rozjel se. Musím se dostat z parkoviště dřív, než se tam objeví Bella Swanová. Osobní démon, který mě mučí... Otočil jsem auto a zrychlil jsem. Jel jsem šedesátkou dřív, než jsme vyjeli z parkoviště. Na silnici, ještě než jsem zahrnul za roh, jsem přidal na sto deset.

Aniž jsem se musel podívat, věděl jsem, že se Emmett, Rosalie i Jasper koukají na Alici. Pokrčila rameny. Nemohla vidět, co se stalo, ale pouze to, co se stát teprve má.

Podívala se na mou budoucnost. To, co jsme oba uviděli v její hlavě, nás překvapilo.

„Ty odjíždíš?“ zašeptala.

Ostatní teď zírali na mě.

„Odjíždím?“ procedil jsem skrze zuby.

A najednou, když moje odhodlání zakolísalo a jiná volba roztočila moji budoucnost temným směrem, to uviděla.

„Ach.“

Bella Swanová, mrtvá. Moje oči, rudě žhnoucí čerstvou krví. Pátrání, jež by následovalo. Dostatečně dlouhý čas, kdy bychom museli čekat, než by pro nás bylo bezpečné opustit Forks a začít znovu...

„Ach,“ zopakovala. Obrázek byl konkrétnější. Poprvé jsem uviděl interiér domu policejního ředitele Swana. V malé kuchyni se žlutými skříňkami byla Bella, otočená zády ke mně. Bylo to, jako bych ji sledoval ze stínů. Nechal jsem tu vůni, aby mě k ní dovedla...

„Přestaň!“ zařval jsem, neschopný unést víc.

„Promiň,“ zašeptala.

Zrůda se radovala.

Vize v její mysli se znovu změnila. Byla tam prázdná noční silnice, stromy kolem byly zahalené sněhem, který vál rychlostí přes tři sta dvacet kilometrů za hodinu.

„Budeš mi chybět,“ řekla. „I když budeš dlouho pryč.“

Emmett a Rosalie si vyměnili znepokojený pohled.

Už jsme byli skoro u odbočky na dlouhou cestu, která vedla k nám domů.

„Vylož nás tady,“ poručila Alice. „Carlisleovi bys to měl říct sám.“

Přikývl jsem. Auto při náhlém zabrzdění zakvílelo.

Emmett, Rosalie a Jasper tiše vystoupili; jakmile se rozjedu, budou po Alici vyžadovat vysvětlení. Alice mi položila ruku na rameno.

„Uděláš správnou věc,“ zamumlala. Tentokrát to nebyla vize – byl to rozkaz.

„Je jediná rodina, jakou Charlie Swan má. Zabílo by to i jeho.“

„Ano,“ řekl jsem. Souhlasil jsem pouze s tou poslední částí.

Vyklouzla ven za ostatními, obočí měla stažené starostmi. Rozplynuli se do lesa a z dohledu dřív, než jsem stačil otočit auto.

Jak jsem spěchal stočtyřicítkou do Forks, věděl jsem, že teď budou Aliciny vize probleskovat ze světla zpátky do temnoty. Nebyl jsem si vůbec jistý, kam pojedu. Rozloučit se s otcem? Nebo přijmout to monstrum uvnitř sebe? Silnice ubíhala pod koly.

## 2. OTEVŘENÁ KNIHA

Opřel jsem se o měkkou vrstvu sněhu a nechal jsem prašan, aby pod mou vahou změnil tvar. Kůže mi zchladla, jak se přizpůsobovala vzduchu kolem mě. Drobné kousky ledu mi připadaly jako samet.

Nebe nade mnou bylo jasné, třpytilo se hvězdami. Někde zářilo modře, jinde žlutě. Hvězdy utvářely majestátné, vířivé tvary na černém pozadí prázdného vesmíru – dechberoucí podívaná. Neuvěřitelně krásné. Tedy, mělo by to být nádherné. Bylo by, kdybych byl schopný to doopravdy vidět.

Vůbec se to nezlepšovalo. Uplynulo šest dní. Šest dní, kdy jsem se skrýval v téhle prázdné Denalijské divočině, ale nebyl jsem ani trochu blíž svobodě, kterou jsem měl do okamžiku, než jsem poprvé zachytil její pach.

Jak jsem vzhlížel k tomu skvostnému nebi, bylo to, jako by byla mezi mýma očima a jeho krásou překážka. Ta překážka byla tvář, obyčejná lidská tvář, ale i tak jsem ji nedokázal vymazat z paměti.

Uslyšel jsem myšlenky, které se ke mně blížily, ještě dřív, než jsem zaslechl kroky, jež je doprovázely. Zvuk toho pohybu byl jen slabý šelest sněhu.

Nepřekvapilo mě, že mě sem Tanya následovala. Věděl jsem, že o téhle konverzaci dumala několik posledních dní. Odkládala to, dokud si nebude jistá, co chce doopravdy říct.

Objevila se asi padesát metrů ode mě, vyskočila na vrcholek černé skály, která vystupovala ze země, a balancovala tam na špičkách bosých chodidel.

Tanyina kůže byla ve svitu hvězd stříbrná, její dlouhé blond lokny zářily bledě a jemně narůžověle díky jahodovému nádechu. Jantarové oči se jí zatřpytily, když mě napůl zahalená ve sněhu špehovala, a plně rty se pomalu roztáhly do úsměvu.

Nádhera. Kdybych ji byl schopen doopravdy vidět. Povzdechl jsem si.

Nebyla oblečená pro lidské oči; měla na sobě jenom tenký bavlněný živůtek a šortky. Krčila se na výběžku kamene, dotýkala se skály konečky prstů a její tělo bylo schoulené.

*Dělová koule*, pomyslela si.

Vymrštila se do vzduchu. Její postava se změnila v tmavý, pohyblivý stín, jak se elegantně roztočila mezi hvězdami a mnou. Když dopadla do vrstvy sněhu vedle mě, stočila se do klubíčka.

Nade mnou se prohnala sněhová vánice. Hvězdy zčernaly a já by pohřben hluboko v nadýchaných ledových krystalech.

Znovu jsem si povzdechl, nasál led, ale nepohnul se, abych se vyhrabal. Černota pod sněhem ten výhled ani nezměnila, ani nezlepšila. Pořád jsem viděl stejný obličej.

„Edwarde?“

A sníh opět létal, jak mě Tanya svižně vyhrabávala. Aniž se mi podívala do očí, smetla mi sníh z kůže.

„Promiň,“ zamumlala. „Byl to vtíp.“

„Já vím. Bylo to vtipné.“

Koutky úst jí poklesly.

„Irina a Kate říkaly, že bych tě měla nechat na pokoji. Myslí si, že tě štvu.“

„Vůbec ne,“ ujistil jsem ji. „Právě naopak, to já jsem hrubý – hrozně hrubý. Moc se omlouvám.“

*Vracíš se domů, že?* pomyslela si.

„Ještě jsem se... úplně... nerozhodl.“

*Ale tady nezůstaneš.* Její myšlenka se teď ke mně toužebně upínala.

„Ne. Nezdá se, že by to... pomohlo.“

Její ústa se zkroutila do úšklebku. „Je to moje vina, že?“

„Samozřejmě že ne.“ Jistě, neulehčovala mi to, ale jediná skutečná překážka byla tvář, která mě strašila.

*Nebud' gentleman.*

Usmál jsem se.

*Není ti se mnou příjemně,* obvinila mě.

„Tak to není.“

Zvedla jedno obočí; její výraz byl tak nevěřičný, že jsem se musel zasmát. Jeden krátký smích následovaný dalším povzdechem.

„Dobře,“ přiznal jsem. „Trochu.“

Taky si povzdechla a podepřela si bradu dlaněmi.

„Jsi tisíckrát rozkošnější než hvězdy, Tanyo. To samozřejmě víš. Nenech si mojí tvrdohlavostí podkopat sebevědomí.“ Nad tou nepravděpodobností jsem se uchechtl.

„Nejsem zvyklá na odmítnutí,“ zabručela a půvabně našpulila spodní ret.

„Očividně ne,“ souhlasil jsem a snažil jsem se jen s malým úspěchem blokovat její myšlenky, když krátce prolétla vzpomínkami na tisíce úspěšných dobytí. Tanya převážně upřednostňovala lidské muže – bylo jich dostatečné množství, a navíc skýtali hebkost a teplo. A vždy byli dychtiví, to rozhodně.

„Sukubo,“ popíchl jsem ji a doufal, že přeruším obrazy, které jí blikaly v hlavě.

Zazubila se. „Z masa a kostí.“

Na rozdíl od Carlislea objevovaly Tanya a její sestry své svědomí pomaleji. Nakonec to byla právě jejich slabost pro lidské muže, která je donutila vzepřít se vraždění. Nyní muži, které milují, žijí.

„Když ses tu objevil,“ řekla Tanya pomalu, „myslela jsem si, že...“

Měl jsem vědět, co si bude myslet. A měl jsem tušit, že to tak bude cítit. Ale v tu chvíli jsem nedokázal rozumně přemýšlet.

„Čekala jsi, že jsem si to rozmyslel.“

„Ano,“ mračila se.

„Cítím se hrozně, že jsem si tak hrál s tvou nadějí, Tanyo. Nechtěl jsem – nepřemýšlel jsem. To proto, že jsem odjel trochu... narychlo.“

„Předpokládám, že mi nepovíš proč?“

Posadil jsem se a založil si ruce na prsou; ramena jsem měl strnulá. „Radši bych o tom nemluvil. Prosím, odpusť mi mou zdrženlivost.“



Znovu ztichla, stále přemýšlela. Ignoroval jsem ji. Marně jsem se snažil ocenit krásu hvězd.

Po chvíli ticha to vzdala a její myšlenky se vydaly jiným směrem.

*Kam půjdeš, Edwarde, jestli odejdeš? Zpátky za Carlislem?*

„To si nemyslím,“ zašeptal jsem.

Kam půjdu? Nedokázal jsem pomyslet na nějaké místo na planetě, které by mě zajímalo. Neexistovalo nic, co bych chtěl vidět nebo dělat. Protože ať se vydám kamkoliv, nepůjdu tam jen tak – budu před něčím utíkat.

Nenáviděl jsem to. Kdy se ze mě stal takový zbabělec?

Tanya přehodila štíhlou paži přes moje rameno. Ztuhl jsem, ale neuhnul jsem před jejím dotykem. Myslela to jen jako přátelskou útěchu. Více méně.

„Myslím si, že se vrátíš zpátky,“ řekla se slabým, dávno ztraceným ruským přízvukem. „Ať už je to cokoliv... nebo kdokoliv... kdo tě straší. Postavíš se tomu čelem. Jsi ten typ.“

Její myšlenky byly stejně jisté jako její slova. Snažil jsem se přijmout tu vizi sebe sama, kterou uchovávala v mysli. Toho, kdo se staví k věcem čelem. Bylo příjemné tak o sobě znovu přemýšlet. Před tou příšernou hodinou biologie jsem nikdy nepochyboval o vlastní odvaze ani schopnosti čelit potížím.

Políbil jsem ji na tvář a hned jsem se odtáhl, když na mě pohlédla. Smutně se zasmála té rychlosti.

„Děkuju, Tanyo. To jsem potřeboval slyšet.“

Její myšlenky byly náhle mrzuté. „Nemáš zač, asi. Kéž bys byl v některých věcech rozumnější, Edwarde.“

„Omlouvám se. Víš, že jsi pro mě moc dobrá. Já jen... ještě jsem nenašel to, co hledám.“

„No, pokud odejdeš dřív, než se znovu uvidíme... na shledanou, Edwarde.“

„Na shledanou, Tanyo.“ A jak jsem to vyslovil, viděl jsem to. Viděl jsem sebe, jak odcházím. Že jsem dost silný na to, abych se vrátil na jediné místo, kde jsem chtěl být. „Ještě jednou díky.“

Jedním hbitým pohybem byla na nohou a utíkala jako duch tak rychle, že se jí chodidla ani nestihla zabořit do sněhu. Ne-

nechala za sebou žádné stopy. Neotočila se. Moje odmítnutí ji trápilo víc, než předtím dala najevo, dokonce i v myšlenkách. Než odejdu, už mě nechce vidět.

Zatvářil jsem se zklamaně. Nerad jsem Tanye ubližoval, přestože její city nebyly hluboké, sotva čisté, a v žádném případě takové, jaké bych mohl oplácet. Pořád jsem se kvůli tomu cítil méně jako gentleman.

Opřel jsem si bradu o kolena a hleděl opět na hvězdy, i když jsem se najednou nemohl dočkat, až budu na cestě. Věděl jsem, že mě Alice uvidí přicházet domů a že to řekne ostatním. To je rozveselí – Carlislea a Esme obzvláště. Ale koukal jsem na hvězdy ještě déle, pokoušel jsem se prohlédnout skrz ten obličej ve své hlavě. Mezi mnou a třpytivými světélky na obloze přemýšlel pár čokoládově hnědých očí nad mými pohnutkami, jako by se ptal, co bude to rozhodnutí pro ni znamenat. Samozřejmě jsem si nemohl být jistý, jaké informace její zvědavé oči doopravdy hledají. Dokonce ani ve svých představách jsem nemohl slyšet její myšlenky. Oči Belly Swanové mě dál vyslychaly a neomezený výhled na hvězdy mi pořád unikal. S těžkým povzdechem jsem to vzdal a postavil se. Když poběžím, dostanu se ke Carlisleovu autu za méně než hodinu...

Ve spěchu za rodinou – a touze být tím Edwardem, který se k věcem staví čelem – jsem utíkal přes hvězdami zalité sněhové pole a za sebou nezanechával žádné stopy.

„Bude to v pohodě,“ vydechla Alice. Její oči se nesoustředily. Jasper ji jednou rukou lehce podpíral pod loktem a vedl ji, když jsme vešli do zchátralé jídelny v těsně semknuté skupince. Rosalie s Emmettem nám razili cestu. Emmett působil směšně – jako bodyguard uprostřed nepřátelského území. Rose vypadala taky ostražitě, ale mnohem víc podrážděně než ochrannitsky.

„Samozřejmě že ano,“ zabručel jsem. Jejich chování bylo absurdní. Kdybych si nebyl jistý, že tento okamžik zvládnou, zůstal bych doma.

Náhly zvrat z našeho normálního, dokonce hravého rána – v noci totiž sněžilo a Emmett s Jasperem se hned chytili příležitosti rozptýlit mě bombardováním rozbředlými koulemi, a když je má nedostatečná odezva začala nudit, obrátili se proti sobě – do téhle přehnané ostražitosti by byl komický, kdyby nebyl tak otravný.

„Ještě tu není, ale směr, kterým přijde... nebude po větru, když si sedneme na naše obvyklé místo.“

„*Samozřejmě* si sedneme na naše obvyklé místo. Přestaň, Alice. Začínáš mi lézt na nervy. Já budu naprosto v pohodě.“

Zamrkala, když jí Jasper pomáhal usednout, a její oči se konečně zaměřily na můj obličej.

„Hm,“ řekla a znělo to překvapeně. „Myslím, že máš pravdu.“

„*Samozřejmě*, že mám.“ zamumlal jsem.

Nesnášel jsem, když se o mě báli. Pocítil jsem náhlý soucit s Jasperem, když jsem si vybavil všechnen ten čas, kdy jsme se ochrannitelsky soustředili na něj. Naše pohledy se na chvíli střetly a on se zazubil.

*Otravný, vid'?*

Ušklíbl jsem se na něj.

Bylo to teprve minulý týden, kdy se mi takhle fádni místnost zdála být tak vražedně nudná? Kdy jsem si tady připadal jako ve spánku, jako v kómatu?

Dnes jsem měl nervy napnuté jako kytarovou strunu, která se rozezní i při nejjemnějším dotyku. Moje smysly byly zalarmované; zkoumal jsem každý zvuk, každý pohled, každý pohyb větru, který se dotkl mé kůže, každou myšlenku. Hlavně myšlenky. Pouze jeden smysl jsem držel pod zámkem a odmítal ho použít. Čich, samozřejmě. Nedýchal jsem.

Když jsem prolétal různými myšlenkami, předpokládal jsem, že uslyším víc o Cullenových. Celý den jsem čekal, hledal jsem jakoukoli novou informaci, s níž se Bella Swanová mohla svěřit, a pokoušel jsem se určit směr, kterým by se ty čerstvé drby mohly dát. Ale nic tam nebylo. Nikdo nepoznal pět upírů v jídelně, bylo to stejné jako předtím, než ta dívka přišla. Pár

lidí o ní pořád přemýšlelo, ale byly to stejné myšlenky jako minulý týden. Místo toho, aby mi to připadalo nevýslovně nudné, mě to fascinovalo.

To o mně nikomu nic neřekla?

Nebylo možné, aby si nevšimla mého temného, vražedného pohledu. Viděl jsem její reakci. Nepochybně jsem ji vyděsil k smrti. Byl jsem si jistý, že se o tom někomu zmíní; možná to vyprávění trochu nafoukne, aby znělo líp. Přidá mi víc hrůzostrašných rysů.

Navíc mě slyšela, jak jsem se snažil dostat se z naší společné hodiny biologie. Po tom, co viděla můj výraz, musela přemýšlet, zda je jeho příčinou. Normální dívka by se poptala, aby porovнала svou zkušenost s ostatními, hledali by společné východisko, které by vysvětlilo moje chování, a ona by se necítila vyčleněná. Lidé se zoufale potřebují cítit normální, zapadnout. Splynout s každým okolo nich, jako nevýrazné stádo ovcí. Takhle potřeba je obzvláště silná během nejistých let dospívání. Ona přece nebude výjimkou z pravidla.

Ale nikdo si vůbec nevšiml, že sedíme jako obvykle. Bella musí být výjimečně stydlivá, když se nikomu nesvěřila. Třeba mluvila s otcem; to byl možná nejsilnější vztah... přestože se to zdálo nepravděpodobné, když vezmeme v úvahu fakt, že s ním strávila tak málo času. Bude mít blíž ke své matce. Budu se muset brzy setkat s policejním ředitelem Swanem a poslechnout si, co si myslí.

„Něco nového?“ zeptal se Jasper.

Soustředil jsem se, opět jsem dovolil tomu hejnu myšlenek vtrhnout do mysli. Nebylo tam nic, co by bylo výjimečné; nikdo o nás nepřemýšlel. Navzdory mým předchozím obavám se nezdálo, že by bylo něco špatně s mými schopnostmi, až na tu tichou dívku. Po návratu jsem sdílel svoje znepokojení s Carlislem, ale on pouze slyšel o tom, že se přirozený talent praxí zesílí. Nikdy nemizí.

Jasper netrpělivě čekal.

„Nic. Ona... nikomu nic neřekla.“

Všichni nad tou novinkou povytáhli obočí.

„Možná nejsi tak děsivý, jak si myslíš,“ zachechtal se Emmett. „Vsadím se, že bych ji vystrašil líp.“

Protočil jsem panenky.

„Přemýšlím proč...“ Lámal si hlavu s mým odhalením toho, jak nezvykle je tichá.

„To už jsme řešili. Já *nevím*.“

„Už přichází,“ zamumlala Alice. Zkameněl jsem. „Snaž se vypadat lidsky.“

„Lidsky, říkáš?“ zeptal se Emmett.

Zvedl pěst a rozevřel dlaň, aby ukázal sněhovou kouli, kterou v ní schovával. Samozřejmě tam neroztála. Zmačkal ji do hrudkovitého kusu ledu. Sledoval Jaspera, ale já viděl směr jeho myšlenek. Stejně jako Alice, pochopitelně. Když na ni náhle hodil ten kus ledu, odmrštila jej ledabyly zatřepáním prstů. Led vystřelil přes celou délku jídelny moc rychle na to, aby to člověk mohl vidět, a roztránil se s ostrým zapraskáním o cihlovou zeď. Cihla praskla taky.

Všechny hlavy v tom rohu místnosti vzhledly a zíraly na hromádku rozbitého ledu na zemi a otáčely se ve snaze najít viníka. Nedívaly se dál než ke stolům okolo sebe. Nikdo se nepodíval na nás.

„Velmi lidské, Emmette,“ řekla Rosalie kousavě. „Proč rovnou neprorazíš zeď, když už jsi v tom?“

„Bylo by působivější, kdybys to udělala ty, krásko.“

Snažil jsem se jim věnovat pozornost, nepřestával jsem se šklebit, jako bych se jejich škádlení účastnil. Nedovolil jsem si podívat se na frontu; věděl jsem, že tam stojí. Jenom jsem poslouchal, nic víc.

Vnímal jsem netrpělivost, kterou Jessica vůči té dívce, zřejmě také rozrušené, pocitovala. Stála nehybně v postupně se pohybující radě. Viděl jsem, v Jessičiných myšlenkách, že tváře Belly Swanové opět zružověly krví.

Dýchal jsem krátce a mělce, připraven přestat dýchat, jakmile se jen náznak jejího pachu dotkne vzduchu kolem mě.

Mike Newton byl spolu s dívkami. Slyšel jsem oba dva hlasy – mentální i verbální –, když se ptal, co je se Swanovic holkou.

Způsob, jakým se okolo ní točily jeho myšlenky, byl nechutný. Záblesky představ zavalily jeho mysl, když sledoval, jak se vytrhla ze svého snění, jako by zapomněla, že je tam i on.

„Nic,“ slyšel jsem, jak řekla Bella tichým, ale pevným hlasem. Znělo to napříč tím zvaněním v jídelně jako zvuk zvonu. Přišlo mi to tak proto, že jsem ji poslouchal velmi soustředěně.

„Dneska si dám jenom sodovku,“ pokračovala a zařadila se na konec fronty.

Nemohl jsem si pomoci a vrhnul jsem jeden pohled jejím směrem. Zírala na podlahu, krev z jejího obličej se pomalu vytrácela. Rychle jsem se podíval stranou, na Emmetta, který se teď smál mému bolestně působícímu úsměvu.

*Vypadáš nemocně, můj bratře.*

Zatvářil jsem se tak, aby můj výraz působil nenuceně.

Jessica uvažovala nahlas o dívčině ztrátě chuti. „Ty nemáš hlad?“

„Vlastně je mi trochu špatně.“ Její hlas byl tišší, ale přesto stále jasný.

Proč mi ta snaha chránit ji, která najednou vyzařovala z myšlenek Mike Newtona, vadí? Co na tom záleží, že zároveň vyznívaly majetnický? Není to moje věc, jestli se o ni Mike přehnaně stará. Takhle na ni nejspíš reagovali všichni. Nechtěl jsem ji taky, instinktivně, chránit? Tedy předtím jsem ji chtěl zabít, to jo....

Ale byla nemocná?

To bylo těžké posoudit – se svou průsvitnou kůží působila tak křehce... A pak jsem si uvědomil, že si taky dělám starosti, stejně jako ten pitomý kluk, a donutil jsem se nepřemýšlet o jejím zdraví.

Stejně se mi nelíbilo sledovat ji skrze Mikovy myšlenky. Přepnul jsem na Jessiku a sledoval jsem pozorně, jak si ti tři vybírají, ke kterému stolu si sednou. Naštěstí se vydali za Jessičinými obvyklými společníky k jednomu z prvních stolů v místnosti. Žádný vánek, přesně jak Alice slíbila.

Ta do mě teď dloubla loktem. *Brzy se podívá, chovej se jako člověk.*

Usmál jsem se a zaťal přitom zuby.

„Uklidni se, Edwarde,“ řekl Emmett. „Vážně. Tak zabiješ jednoho člověka. To není konec světa.“

„Jako bys to znal,“ zamumlal jsem.

Emmett se zasmál. „Musíš se naučit se s věcmi vypořádat. Jako to dělám já. Věčnost je dlouhá doba na to, aby sis liboval v pocitu viny.“

Hned potom hodila Alice menší hrstku ledu, kterou schovala v dlani, do Emmettova nicnetušícího obličejce.

Překvapeně zamrkal a pak se v očekávání zašklebil.

„Řekla sis o to,“ řekl, naklonil se přes stůl a zatřepal směrem k ní vlasy pokrytými ledem. Sníh, který v teplé místnosti roztál, létal z jeho vlasů jako napůl tekutá a napůl zledovatělá sprcha.

„Fuj,“ stěžovala si Rose a spolu s Alicí se snažila vyhnout té spršce.

Alice se zasmála a my ostatní jsme se připojili. V její hlavě jsem viděl, jak si tenhle dokonalý moment zorganizovala. Tak jsem věděl, že nás ta dívka – měl bych o ní přestat přemýšlet, jako by to byla jediná dívka na světě – že nás Bella sleduje, jak se smějeme a hrajeme si a vypadáme přitom šťastně a lidsky a neskutečně dokonale, jako kresby Normana Rockwella.

Alice se dál smála, před sebou držela ták jako štít. Ta dívka – Bella – na nás musí pořád koukat.

*...zase zírání na Cullenovy*, pomyslel si někdo a upoutal mou pozornost.

Automaticky jsem se podíval za tím neúmyslným voláním, a jednoduše jsem ten hlas poznal, když moje oči našly jeho místo – dneska jsem ho poslouchal až moc.

Ale moje oči z Jessiky rovnou sklouzly a zaměřily se na dívčin upřený pohled.

Rychle sklonila hlavu a schovala se opět za husté vlasy.

Co si asi myslí? Moje frustrace se časem spíš prohlubovala, než aby mizela. Zkoušel jsem – nejistý ve svém počínání, protože jsem to nikdy dřív nedělal – zkoumat myslí ticho kolem ní. Můj mimořádný sluch ke mně vždycky přicházel přirozeně,

bez žádání; nikdy jsem na tom nemusel pracovat. Ale teď jsem se soustředil, pokoušel jsem se zlomit ten štít, který ji obklopoval, ať už to bylo cokoliv.

Nic než ticho.

*Co to s ní je?* Pomyslela si Jessica a projevila tak stejnou frustraci, jakou jsem zažíval já.

„Edward Cullen na tebe zírá,“ s chichotem pošeptala Swanovic dívce do ucha. V jejím tónu nebyl ani náznak žárlivého podráždění. Jessica zřejmě uměla dobře předstírat přátelství.

Zaujate jsem poslouchal dívčinu odpověď.

„Nevypadá rozzlobeně, že ne?“ zašeptala.

Takže si všimla mé divoké reakce minulý týden. Samozřejmě že ano.

Ta otázka Jessiku zmátla. V jejích myšlenkách jsem spatřil vlastní obličej, jak zkontrolovala můj výraz, ale já se na ni nepodíval. Soustředil jsem se na tu dívku a snažil jsem se slyšet *cokoliv*. Moje úporné soustředění očividně nezabíralo.

„Ne,“ řekla jí Jess a já věděl, že si přeje, aby mohla říct ano – jak ji moje zírání vnitřně trápí –, přestože po tom v jejím hlase nebylo ani stopy. „Měl by?“

„Myslím, že mě nemá rád,“ zašeptala dívka v odpověď a položila si hlavu na paži, jako by najednou byla unavená. Snažil jsem se ten pohyb pochopit, ale mohl jsem jen hádat. Možná byla unavená.

„Cullenovi nemají rádi nikoho,“ uklidňovala ji Jess. „No, oni si nikoho nevnímají dost na to, aby si k němu vytvořili vztah.“ *Nikdy to nedělali*. Její myšlenka byla plná stízností. „Ale on na tebe pořád zírá.“

„Přestaň se na něj dívat,“ zasyčela dívka a zvedla hlavu, aby se přesvědčila, že Jessica poslechla.

Jessica se zahihňala, ale podívala se jinam.

Po zbytek času dívka nevzhledla od stolu. Myslím si – ačkoli si samozřejmě nemůžu být jistý –, že to dělala úmyslně. Vypadalo to, jako by se na mě chtěla podívat. Její tělo se jemně natočilo mým směrem, její brada se začala otáčet, ale pak si to



uvědomila, zhluboka se nadechla a upřeně se zadívala na toho, kdo zrovna mluvil.

Částečně jsem ostatní myšlenky kolem ní ignoroval, když se zrovna netýkaly jí. Mike Newton po škole plánoval sněhovou bitvu na parkovišti, aniž si uvědomoval, že se sníh už proměnil v dešť. Dopadání jemných vloček na střechu se teď víc podobalo tlukotu dešťových kapek. Mike vážně neslyší tu změnu? Mně to připadalo dost hlasité.

Když oběd skončil, zůstal jsem sedět. Lidé odcházeli a já se přistihl, jak se snažím oddělit zvuk jejích kroků od zvuku těch ostatních, jako by na nich bylo něco důležitého nebo neobvyklého. Jak hloupé.

Ani moje rodina se neměla k odchodu. Čekala, co udělám.

Půjdu do třídy, kde budu sedět vedle té dívky a budu cítit absurdně silný pach její krve a kde bude teplo jejího pulzu naplňovat vzduch kolem mě? Byl jsem na to dostatečně silný? Nebo toho za ten den už bylo dost?

Jako rodina jsme tento moment probírali ze všech možných úhlů. Carlisle s tím rizikem nesouhlasil, ale nechtěl mi své přání vnucovat. Jasper s tím nesouhlasil skoro stejně silně, ale spíš kvůli strachu z odhalení, než že by se zajímal o lidi jako takové. Rosalie se jenom obávala, jak to ovlivní její život. Alice viděla tolik nejasných, protichůdných budoucností, že její vize jako obvykle ničemu nepomáhaly. Esme si myslela, že neudělám nic špatného. A Emmett si chtěl porovnat vlastní zkušenosti s vábivými vůněmi. Zasvětil Jaspera do svých vzpomínek, ale Jasperova minulost sebeovládání byla tak krátká a nepřehledná, že si nebyl jistý, jestli někdy vůbec s něčím podobným zápasil. Zato Emmett si ty dvě události pamatoval velmi dobře. Nebylo to moc povzbudivé. Ale byl v té době mladší, v sebeovládání ještě nebyl zběhlý. Určitě jsem silnější než on.

„Já... myslím, že je to v pohodě,“ řekla Alice váhavě. „Tvoje mysl je rozhodnutá. Myslím, že tu hodinu zvládneš.“

Ale Alice věděla velmi dobře, jak rychle se může mysl změnit.

„Proč to tak hrotit, Edwarde?“ zeptal se Jasper. I když nechtěl působit samolibě, že jsem teď slaboch já, slyšel jsem, že se tak cítí, i když jenom trochu. „Běž domů. Jdi na to pomalu.“

„O co jde?“ nesouhlasil Emmett. „Bud' ji zabije, nebo ne. Aspoň už od toho bude pokoj.“

„Já se ještě nechci stěhovat,“ stěžovala si Rosalie. „Nechci začínat znovu. Už máme skoro hotovou střední, Emmette. *Konečně.*“

Byl jsem na vážkách. Hrozně moc jsem se tomu chtěl postavit čelem, ne znovu utíkat. Ale taky jsem na sebe nechtěl být příliš tvrdý. Bohužel Jasper nebyl dlouho na lovu; byla tohle taky jen nesmyslná chyba?

Nechtěl jsem vykořenit rodinu. Nikdo z nich by mi za to nepoděkoval.

Ale chtěl jsem jít na hodinu biologie. Uvědomil jsem si, že chci ten obličej znovu vidět.

To rozhodlo za mě. Zvědavost. Za ty pocity jsem na sebe byl naštvaný. Copak jsem si neslíbil, že nedovolím, aby ve mně tichost její mysl probudila nepřiměřený zájem? A takový jsem teď přesně byl: nepřiměřeně zaujatý.

Chtěl jsem zjistit, co si myslí. Její mysl byla uzavřená, zato oči byly velmi otevřené. Nejspíš bych mohl číst z nich.

„Ne, Rose, myslím si, že to bude doopravdy v pořádku,“ řekla Alice. „Je to... stabilnější. Jsem si na devadesát tři procent jistá, že se nic špatného nestane, když půjde do třídy.“ Podívala se na mě tázavě, jak přemýšlela, co asi mohlo změnit moje rozhodnutí a co způsobilo, že jsou její vize jistější.

Bude zvědavost stačit k tomu, abych nechal Bellu Swanovou naživu?

Emmett měl stejně pravdu – proč s tím neskoncovat? Postavím se pokušení čelem.

„Jděte do tříd,“ zavelel jsem, když jsem se zvedal od stolu. Otočil jsem se a odkračel od nich bez jediného ohlednutí. Slyšel jsem, jak se za mnou vláčí Aliciny obavy, Jasperova kritika, Emmettův souhlas a Rosaliino podráždění.

Před dveřmi do třídy jsem se pořádně nadechl, a když jsem vkročil do malé teplé místnosti, zadržel jsem dech.

Nepřišel jsem pozdě. Pan Banner se stále chystal na dnešní laborky. Dívka seděla v mé - v naší - lavici, hlavu měla opět sklopenou, jak sledovala papír, na který čmárala. Jak jsem se k ní blížil, zkoumal jsem ten náčrtek - zajímal jsem se i o tenhle nicotný výplod její mysli -, ale nedával žádný smysl. Jen náhodné čmáranice smyček uvnitř dalších smyček. Nejspíš se nesoustředila na vzorek, ale přemýšlela nad něčím jiným.

S přehnanou hrubostí jsem odtáhl židli a udělal jsem na linoleu škrábanec - lidé se vždycky cítí pohodlněji, když je něčí příchod ohlášeno hlukem.

Věděl jsem, že ten zvuk slyšela; nevzhledla, ale její ruka vynechala jednu smyčku v nákresu, takže teď byl nesouměrný.

Proč nevzhledla? Nejspíš je vystrašená. Musím zajistit, aby dneska odešla s jiným dojmem. Aby si myslela, že si ty věci předtím jen namlouvala.

„Ahoj,“ řekl jsem tichým hlasem, který jsem používal, když jsem chtěl, aby se lidé cítili příjemněji. Nasadil jsem úsměv, který neukazoval moje zuby.

Vzhledla, její velké hnědé oči byly překvapené a plné tichých otázek. Byl to stejný výraz, který jsem měl celý minulý týden před očima.

Jak jsem se díval do těch podivně hlubokých hnědých očí - barvu měly jako mléčná čokoláda, i když by se jejich čirost dala spíše přirovnat k silnému čaji, měly hloubku a byly průhledné; vedle zorniček měla drobné skvrny v barvách zeleného achátu a zlatého karamelu. Uvědomil jsem si, že ta nenávist, nenávist, o níž jsem si myslel, že si ji tahle dívka zaslouží už jen proto, že prostě existuje, se vytratila. Teď, když jsem nedýchal, když jsem necítil její pach, bylo těžké uvěřit, že by si někdo tak bezbranný mohl zasloužit nenávist.

Její tváře začaly červenat. Nic neřekla.

Díval jsem se jí do očí a soustředil jsem se pouze na jejich tázavou hloubku, snažil jsem se ignorovat tu vábivou barvu

její kůže. Měl jsem ještě dost vzduchu na to, abych mohl mluvit nějakou chvíli bez nádechu.

„Jmenuju se Edward Cullen,“ řekl jsem, ačkoliv jsem věděl, že to ví. Bylo zdvořilé tak začít. „Minulý týden jsem neměl šanci se představit. Ty musíš být Bella Swanová.“

Vypadala zmateně – mezi očima měla opět tu malou vrásku. Trvalo jí déle, než by mělo, než odpověděla.

„Odkud znáš moje jméno?“ zeptala se, její hlas se trochu zachvěl.

Musel jsem ji vážně vyděsit, a za to jsem se cítil provinile. Jemně jsem se zasmál – věděl jsem, že ten zvuk působí na lidi klidněji.

„No, myslím, že tady zná tvoje jméno každý.“ Rozhodně si musela všimnout, že se v tomhle monotónním místě stala centrem pozornosti. „Celé městečko čekalo, až přijedeš.“

Zamračila se, jako by to byla nepříjemná informace. Předpokládal jsem, že se jí to, vzhledem k tomu, že nebyla ráda středem zájmu, nelíbilo. Většina lidí to měla obráceně. I když nechtěli vyčnívat ze stáda, zároveň toužili po reflektoru, který by ukazoval jejich individuální uniformitu.

„Ne,“ řekla. „Chci říct, proč jsi mi řekl Bello?“

„Máš radši, když se ti říká Isabella?“ zeptal jsem se zmateně z toho důvodu, že jsem nemohl tušit, kam ta otázka směřuje. Nerozuměl jsem tomu. O tom, kterou podobu svého jména preferuje, se jednoznačně vyjádřila hned několikrát během prvního dne. Byli všichni lidé tak nesrozumitelní bez mentálního kontextu jako průvodce? Jak moc jsem se spoléhal na svůj mimořádný smysl? Byl bych bez něj úplně slepý?

„Ne, mám ráda, když mi říkají Bella,“ odpověděla a naklonila hlavu lehce na stranu. Její výraz – pokud jsem ho tedy četl správně – byl napůl zahanbený a napůl zmatený. „Ale myslím, že Charlie – chci říct táta – o mně určitě mluví jako o Isabelle –, a zdá se, že takhle mě tu zná každý.“ Její kůže ztmavla o jeden odstín růžové.

„Aha,“ řekl jsem chabě a rychle jsem se podíval stranou.

Hned jsem si uvědomil, co její otázky znamenají: šlápl jsem vedle - udělal jsem chybu. Kdybych všechny ten první den neodposlouchával, napoprvé bych ji oslovil celým jménem. Všimla si rozdílu.

Ucítil jsem bolestný neklid. Velmi rychle poukázala na mou chybu. Docela bystré na někoho, kdo by měl být vyděšený mojí blízkostí.

Ale měl jsem větší problém než podezření, které možná skrývala.

Došel mi vzduch. Jestli na ni mám znovu promluvit, musím se nadechnout.

Bylo by těžké vyhýbat se mluvení. Naneštěstí pro ni to, že se mnou sdílí lavici, z ní dělá mou kolegyní na laborky, a budeme spolu tedy dnes muset pracovat. Bylo by divné - a nepochopitelně hrubé -, kdybych ji během hodiny ignoroval. Začala by mě více podezírat, více se bát.

Odklonil jsem se od ní, jak jsem jen mohl, aniž jsem se pohnul z místa, a vytočil jsem hlavu do uličky. Napnul jsem se, zaťal svaly a pak jsem rychle nasál ústy vzduch do celých plic.

Ach!

Bylo to opravdu bolestivé, jako polykat žhavé uhlíky. I když jsem ji necítil, mohl jsem ji okusit na jazyku. Touha byla stejně silná, jako když jsem minulý týden zachytil její pach poprvé.

Zaťal jsem zuby a snažil se vzchopit.

„Začněte,“ nakázal pan Banner.

To, abych se mohl otočit zpátky k dívce, která se koukala na lavici, a usmál se, si vyžádalo veškeré mé sebeovládání, jež jsem budoval během těch sedmdesáti let tvrdé práce.

„Dámy mají přednost, kolegyně?“ nabídl jsem.

Zahlédla můj výraz a zbledla. Bylo na mém výrazu znát něco dalšího? V jejích očích jsem viděl odraz svého obvyklého, k lidem přátelského výrazu. Fasáda vypadala perfektně. Byla zase vystrašená? Nepromluvila.

„Nebo můžu začít já, jestli chceš,“ řekl jsem tiše.

„Ne,“ řekla a její obličej opět přecházel z bílé do červené.  
„Já začnu.“

Díval jsem se na vybavení na lavici – na otlučený mikroskop, krabici plnou sklíček –, abych nemusel sledovat tu krev, která přibývala a zase ubývala pod její průhlednou pletí. Rychle jsem se nadechl přes zuby a trhl sebou, jak mě ta chuť popálila v hrdle.

„Profáze,“ řekla po krátkém přezkoumání a začala vyndávat sklíčko, i když je sotva prozkoumala.

„Můžu se podívat?“ Instinktivně – hloupě, jako bych byl jeden z jejího druhu –, jsem se natáhl po její ruce, abych jí zabránil to sklíčko přemístit. Na sekundu se teplo z její kůže vpálilo do mé. Bylo to jako elektrický šok – teplo vystřelilo přes prsty až do paže. Vytrhla se mi.

„Promiň,“ zamumlal jsem skrz zaťaté zuby. Potřeboval jsem se podívat jinam, takže jsem popadl mikroskop a krátce jsem nahlédl do okuláru. Měla pravdu.

„Profáze,“ souhlasil jsem.

Nebyl jsem si jistý, jestli se na ni můžu podívat. Dýchal jsem tak klidně, jak jsem jen skrz zaťaté zuby mohl, pokoušel jsem se ignorovat tu prudkou žízeň a soustředil se na jednoduchý úkol: zapsal jsem slovo na příslušnou linku laboratorního listu a pak rychle vyměnil první sklíčko za další.

Co si asi teď myslí? Co asi cítila, když jsem se dotkl její dlaně? Má kůže musela být ledově chladná – musela ji odpuzovat. Nedivím se, že byla tak zticha.

Zběžně jsem se podíval na sklíčko.

„Anafáze,“ řekl jsem si spíš pro sebe a napsal to na druhý rádek.

„Můžu?“ zeptala se.

Podíval jsem se na ni a byl jsem překvapený, když jsem viděl, že čeká s jednou rukou napůl nataženou směrem k mikroskopu. Nevypadala vystrašeně. To si vážně myslí, že jsem odpověděl špatně?

Nemohl jsem si pomoci a zasmál jsem se tomu nadějeplnému výrazu její tváře a přistrčil k ní mikroskop.

Podívala se do okuláru s horlivostí, která však vzápětí zmizela. Koutky jejích úst poklesly.

„Skličko tři?“ zeptala se, aniž vzhledla od mikroskopu, ale natáhla ruku. Upustil jsem jí do ruky další sklíčko, tentokrát jsem se držel, co nejdále to šlo. Být vedle ní bylo jako sedět vedle rozpalené lampy. Cítil jsem, jak se i já trochu otepluju.

Nekoukala na sklíčko moc dlouho. „Interfáze,“ řekla nenuceně – možná se snažila až moc, aby to tak znělo – a podala mi mikroskop. Nedotkla se papíru, čekala, až napíšu odpověď já. Zkontroloval jsem to – opět měla pravdu.

Tak jsme pokračovali až do konce, jednou za čas jsme řekli nějaké slovo, aniž jsme se podívali tomu druhému do očí. Byli jsme jediní, kdo už to měl hotové – ostatní měli s laborkami potíže. Mike Newton vypadal, že se nedokáže soustředit, jak se nás snažil sledovat.

*Kéž by zůstal tam, kde byl,* pomyslel si Mike a jíživě se na mě díval. Zajímavé. Nevěděl jsem, že mě ten chlapec tak nemá rád. To byl nový vývoj, navzdory tomu, jak krátce tu ta dívka byla. Ještě zajímavější bylo, když jsem zjistil – ke svému překvapení –, že jsou ty pocity vzájemné.

Znovu jsem se na ni podíval. Byl jsem omráčený spouští a zmatkem, které, navzdory svému obyčejnému a nevinnému vzhledu, v mém životě způsobila.

Nebylo to tak, že bych nepoznal, o co Mikovi jde. Na člověka byla vlastně docela hezká, takovým zvláštním způsobem. A její obličej byl víc než krásný... byl nečekaný. Ani ne symetrický – její úzká brada neladila se širokými lícními kostmi; zvláštní byly barevné protiklady – světlá kůže a tmavé vlasy; a potom tu byly ty oči, které přetékalý tichými tajemstvími...

Ty oči se najednou vpíjely do mých.

Opětoval jsem její pohled a pokoušel se uhádnout alespoň jedno z těch tajemství.

„Nosíš čočky?“ zeptala se náhle.

Podivná otázka. „Ne.“ Málem jsem se zasmál představě, že by moje oči potřebovaly nějaké vylepšení.

„Aha,“ zamumlala. „Myslela jsem, že máš nějaké jiné oči.“

Opět jsem vystřízlivěl, když jsem si uvědomil, že dnes zřejmě nebudu jediný, kdo se pokusí vysledit nějaká tajemství.

Pokrčil jsem ztuhlými rameny a zíral jsem přímo na učitele, který obcházel třídu.

Samozřejmě že se moje oči změnilly od té doby, co se do nich naposledy dívala. Musel jsem se připravit na tu dnešní těžkou zkoušku, dnešní pokušení. Celý víkend jsem strávil lovem, ukájel jsem žížen tak, jak jen to bylo možné. Opravdu jsem to přeháněl. Nasýtil jsem se zvířecí krví, ale ne že by v tom byl nějaký rozdíl, když jsem byl teď vystaven vůni, která se kolem ní vznášela. Když jsem se na ni díval posledně, moje oči byly zčernalé žízní. Teď bylo moje tělo zaplavené krví a moje oči jako teplé zlato – jemný jantar.

Další přešlap. Kdybych věděl, co tou otázkou myslí, řekl bych jí prostě ano.

Sedával jsem vedle lidí na této škole už dva roky, ale ona byla první, kdo si mě mohla prohlédnout dostatečně zblízka na to, aby si všimla změny v barvě očí. Ostatní měli tendenci, když obdivovali krásu mé rodiny, se rychle podívat dolů, když jsme jim pohled opětovali. Vyhýbali se nám, přehlíželi detaily našeho vzhledu, jak se instinktivně snažili nechápat, co vnímají. Nic nebylo lidské mysli přijemnější.

Proč to musela být zrovna *tahle* dívka, kdo toho musel tolik vidět?

Pan Banner přistoupil k našemu stolu. Vděčně jsem nasál příval čistého vzduchu, který s sebou přinesl, než se smíchal s její vůní.

„No tak, Edwarde,“ řekl, když studoval naše odpovědi. „Nemyslíte, že by i Isabella měla dostat svou šanci u mikroskopu?“

„Bella,“ opravil jsem ho automaticky. „Ve skutečnosti identifikovala tři z pěti.“

Myšlenky pana Bannera zněly skepticky, když se k ní otočil. „Už jste tuhle laboratorní práci dělala?“

Zaujatě jsem sledoval, jak se usmála. Vypadala mírně rozpačitě.

„Ne s cibulovým kořínkem.“

„S blastulou bělice?“ zkoušel to pan Banner.

„Jo.“



To ho překvapilo. Dnešní hodina byla něco, co vytáhl z kurzu pro čtvrtý ročník. Zamyšleně na dívku kývl. „Byla jste ve Phoenixu v pokročilém programu?“

„Ano.“

Byla tedy pokročilá, na člověka inteligentní. To mě nepřekvapilo.

„No,“ řekl pan Banner a svrástil rty. „Myslím, že je dobře, že vy dva jste partneři pro laboratorní práce.“ Otočil se a zamumlal si ‚Tak alespoň ostatní děti dostanou šanci se něco naučit‘ pod vousy. Pochybuji, že to slyšela. Začala si opět čmárat smyčky do sešitu.

Dvě chyby hned v jedné půlhodině. Tak to ode mě byl extrémně chabý výkon. I když jsem neměl ani tušení, co si o mně myslí – jak moc se mě bojí, jak velké má podezření –, věděl jsem, že potřebuju vynaložit větší úsilí, abych v ní zanechal nový dojem. Bylo by lepší, kdybych potlačil její vzpomínky na naše poslední zuřivé setkání.

„To je velká škoda s tím sněhem, vid’?“ řekl jsem. Tlachal jsem tak, jak jsem slyšel u tuctu ostatních studentů. Nudné, běžné téma konverzace. Počasí – vždy jistota.

Podívala se na mě se zřejmou pochybností v očích – nenormální reakce na moji velmi normální otázku. „Ani ne.“

Snažil jsem se směřovat konverzaci k otřepaným tématům. Byla z mnohem jasnějšího, teplejšího místa – jako by to z její kůže, navzdory jemné kráse, nějakým způsobem vyzařovalo –, a zima jí tak musela být nepříjemná. Můj ledový dotek určitě byl.

„Nemáš ráda zimu,“ hádal jsem.

„Nebo mokro,“ souhlasila.

„To se ti musí ve Forks těžko žít.“ *Nejspíš jsi sem neměla vůbec jezdit*, chtěl jsem dodat. *Nejspíš by ses měla vrátit tam, kam patříš*.

Přesto jsem si nebyl jistý, jestli to chci. Budu si navždy pamatovat vůni její krve – mám nějakou záruku, že bych ji nakonec stejně nesledoval? Kromě toho, když odjede, její mysl pro mě zůstane navždy záhadou. Hádankou, která mě bude neustále obtěžovat.

„To ani nemáš ponětí,“ zamumlala a na chvíli mě zpražila pohledem.

Její odpovědi nikdy nebyly takové, jaké jsem očekával. Nutilo mě to ptát se dál.

„Proč jsi sem tedy přijela?“ vyžadoval jsem odpověď, když jsem si najednou uvědomil, že můj tón zní, jako bych ji během tak obyčejné konverzace obviňoval. Otázka zněla hrubě, slídivě.

„To je... komplikované.“

Zamrkala, ale nechala to být, a já jsem téměř vybuchl zvědavostí – v té chvíli mě zvědavost spalovala stejně ostře jako žízeň v hrdle. Zjistil jsem, že se mi vlastně trochu lépe dýchá; muka se pro tu neformálnost stávala únosnějšími.

„Myslím, že to dokážu pochopit,“ naléhal jsem. Snad ji obecná zdvořilost donutí odpovídat na moje otázky tak dlouho, dokud nebude hrubé je klást.

Tiše sledovala svoje ruce. Byl jsem nedočkavý. Chtěl jsem ji chytit za bradu a zvednout jí hlavu tak, abych jí mohl číst z očí. Ale samozřejmě se už nikdy nemůžu dotknout její kůže.

Najednou vzhlédla. Byla to úleva, že jsem mohl opět vidět emoce v jejích očích. Promluvila rychle, se slovy pospíchala.

„Moje matka se znovu vdala.“

Aha, tak to bylo dostatečně lidské, pochopitelné. Přes její tvář přelétl záblesk smutku a mezi očima se jí opět objevila ta vráska.

„To nezní tak složitě,“ řekl jsem. Aniž jsem na tom nějak pracoval, zněl můj hlas vlídně. Její smutek ve mně zanechal zvláštní bezmoc. Přál jsem si, abych měl, čím bych ji mohl rozveselit. Divné nutkání.

„Kdy se to stalo?“

„Loni v září.“ Ztěžka se nadechla – ale nebyl to povzdech. Stiskl jsem zuby, jak mi po obličeji přešel teplý dech.

„A ty ho nemáš ráda,“ hádal jsem po krátké pauze, dožadoval jsem se více informací.

„Ne, Phil je fajn,“ řekla a opravila tak moji domněnku. V koutcích plných rtů teď měla náznak úsměvu. „Možná trochu moc mladý, ale docela milý.“

To nesedělo do scénáře, který jsem si vytvářel.

„Proč jsi s nimi nezůstala?“ Zeptal jsem se trochu zvědavě; znělo to vlezle. Což nepochybně bylo.

„Phil hodně cestuje. Vydělává si jako baseballista.“ Úsměv na její tváři byl teď výraznější; jeho volba kariéry ji bavila.

Aniž bych chtěl, taky jsem se usmál. Nesnažil jsem se, aby se cítila uvolněně. Její úsměv mě k tomu prostě přiměl – zjistit nějaká tajemství.

„Slyšel jsem o něm?“ rychle jsem v duchu prolétl seznam profesionálních baseballistů a přemýšlel jsem, který z nich bude asi její Phil.

„Asi ne. Nehraje dobře.“ Další úsměv. „Jenom druhou ligu. Hodně se stěhuje.“

Seznam v mojí hlavě se okamžitě rozplynul a ani ne za sekundu jsem si sestavil tabulku možností. Ve stejnou dobu jsem si představil další scénář.

„A tvoje matka tě sem poslala, aby mohla cestovat s ním,“ řekl jsem. Vykládáním svých předpokladů jsem z ní dostal více odpovědí, než když jsem se jí ptal. Opět to zabralo. Vysunula bradu a najednou se zatvářila tvrdohlavě.

„Ne, neposlala mě sem,“ řekla a v jejím hlase se objevil nový, tvrdý tón. Můj předpoklad ji naštvál, ačkoliv jsem nechápal proč. „Poslala jsem se sama.“

Nemohl jsem odhadnout ani význam, ani důvod jejího podráždění. Byl jsem naprosto ztracený.

Ta dívka prostě nedávala smysl. Nebyla jako ostatní lidé. Tichost jejich myšlenek a její vůně nebyly možná jediné neobvyklé věci.

„Tomu nerozumím,“ uznal jsem neochotně.

Povzdechla si a dívala se mi do očí déle, než byla většina normálních lidí schopna ustát.

„Napřed bydlela se mnou, ale stýskalo se jí po něm,“ vysvětlovala Bella pomalu. Její hlas se s každým dalším slovem více vytrácel. „Byla z toho nešťastná... tak jsem se rozhodla, že je na čase strávit nějakou dobu s Charliem.“

Drobná vráska mezi jejíma očima se prohloubila.

„Ale teď jsi nešťastná ty,“ zamumlal jsem. Nedokázal jsem přestat hypotézy vyslovovat nahlas a doufal jsem, že se něco naučím z jejích reakcí. Takhle se však nezdála být tak daleko od pravdy.

„No a?“ řekla, jako by to ani nestálo za úvahu.

Díval jsem se jí do očí a cítil, že jsem jí poprvé konečně letmo pohlédl do duše. V těch dvou slovech jsem viděl, kam se řadila ve svých prioritách. Na rozdíl od ostatních lidí byly její vlastní potřeby až na konci seznamu.

Nebyla sobec.

Jakmile jsem si to uvědomil, záhada tohoto člověka, který se skrýval za tichou myslí, začala trochu slábnout.

„To se nezdá spravedlivé,“ řekl jsem. Pokrčil jsem rameny a snažil se působit nenuceně.

Zasmála se, ale nebylo v tom žádné pobavení. „To ti ještě nikdo neřekl? Život není fér.“

Chtěl jsem se těm slovům zasmát, ačkoli mě to taky nepobavilo. O nespravedlnosti života jsem něco věděl. „Myslím, že to už jsem někde slyšel.“

Oplatila mi pohled a vypadala zmateně. Na chvíli se podívala jinam a pak zpátky na mě.

„Tak to je všechno,“ řekla mi.

Ještě jsem nebyl připravený ukončit tuhle konverzaci. To malé věčko mezi jejíma očima, pozůstatek smutku, mi vadil.

„Hraješ to dobře.“ Mluvil jsem pomalu, jak jsem se soustředil na další hypotézu. „Ale klidně se vsadím, že trpíš víc, ale nedovolíš, aby to na tobě někdo poznal.“

Udělal obličej, její oči se zúžily a ústa se zkroutila do úšklebku. Podívala se zpátky do čela třídy. Nelíbilo se jí, když jsem hádal správně. Nebyla průměrný mučedník - nechtěla svědky své bolesti.

„Mýlím se?“

Nepatrně sebou škubla, ale dál předstírala, že mě neslyšela.

Usmál jsem se. „Myslím, že ne.“

„Co na tom tobě záleží?“ otázala se. Pořád zírala jinam.

„To je moc dobrá otázka,“ přiznal jsem víc sobě než jí.

Její soudnost byla lepší než moje – zatímco já jsem chodil kolem horké kaše, slepě jsem se probíral vodítky, ona přešla rovnou k jádru věci. Na detailech jejího velmi lidského života by mi nemělo záležet. Neměl jsem se tak zajímat o to, co si myslí. Lidské myšlenky pro mě nebyly důležité – kromě ochrany mé rodiny před případným podezřením.

Nebyl jsem zvyklý být ten méně intuitivní. Až moc jsem se spoléhal na svůj mimořádný sluch – očividně jsem nebyl tak vnímavý, jak jsem si myslel.

Povzddechla si a dál se mračila. V jejím frustrovaném pohledu bylo něco legračního. Celá tahle situace, celá tahle konverzace byla legrační. Nikdo nikdy nebyl v takovém nebezpečí jako takhle drobná dívka – každou chvíli jsem se mohl, jak jsem byl nesoustředěný kvůli této pro mě zajímavé konverzaci, nadechnout nosem a zaútočit na ni dřív, než bych se stihl zastavit – a *ona* byla podrážděná, protože jsem neodpověděl na její otázku.

„Otravuju tě?“ zeptal jsem se. Nad tou absurditou jsem se usmál.

Krátce se na mě podívala. Vypadalo to, jako by její oči uvázly v mém pohledu.

„Ne tak docela,“ řekla mi. „Spíš jsem otrávená sama ze sebe. Jsem tak snadno čitelná – mamka mi vždycky říká, že jsem její otevřená kniha.“

Nespokojeně se zamračila.

S úžasem jsem na ni zíral. Důvod, proč byla naštvaná, bylo to, že si myslela, že čtu její myšlenky *příliš snadno*. Jak bizarní. Nikdy v životě jsem nevynaložil takové úsilí, abych někomu porozuměl – tedy spíš nikdy ve své existenci, protože život nebylo to správné slovo. Já jsem doopravdy neměl život.

„Naopak,“ nesouhlasil jsem a cítil se zvláště... ostražitě, jako by tu existovalo nějaké skryté tajemství, které se mi nedařilo prohlédnout. Mimo zřejmé nebezpečí tu bylo něco víc... Najednou jsem byl napjatý, ta předtucha mě znervózňovala. „Mně připadáš čitelná velmi obtížně.“

„Pak tedy musíš být dobrý čtenář,“ hádala. Opět se trefila do černého.

„Obvykle jsem,“ souhlasil jsem.

Zešíroka jsem se na ni usmál, mé rty se odtáhly a odhalily tak řadu lesklých zubů ostrých jako břitva.

Byla to hloupost, ale náhle jsem tu dívku chtěl zoufale nějak varovat. Její tělo bylo blízko jako nikdy předtím. Nevědomky otočené ve směru naší konverzace. Všechny ty malé náznaky a znamení, které stačily na to, aby vyděsily zbytek lidstva, na ni očividně neplatily. Proč se přede mnou nekrčila hrůzou? Určitě viděla dost z mé temné stránky, aby si uvědomovala nebezpečí.

Neměl jsem šanci vidět, jestli moje varování dosáhlo svého účelu. Hned nato pan Banner požádal třídu o pozornost a ona se ode mě odvrátila. Zdálo se, že se jí díky tomu vyrušení ulevilo, takže to možná nevědomky cítila.

Doufal jsem, že ano.

Rozpoznával jsem tu fascinaci, která ve mně rostla, i když jsem se jí snažil zapudit. Nemůžu si dovolit zajímat se o Bellu Swanovou. Tedy... ona si to nemůže dovolit. Ale já už jsem se nemohl dočkat, až budu mít další šanci s ní mluvit. Chtěl jsem vědět víc o její matce, o životě, který vedla, než sem přijela, o jejím vztahu s otcem. Všechny tyto bezvýznamné detaily budou dávat tvar jejímu charakteru. Ale každá vteřina, kterou jsem s ní trávil, byla chyba. Risk, jemuž by se neměla vystavovat.

Přesně v té chvíli, kdy jsem si dovolil se nadechnout, nepozorovaně pohodila svými hustými vlasy. Zasáhla mě obzvláště koncentrovaná vůně.

Bylo to jako ten první den – jako výbuch granátu. Z té suchosti, která mi spalovala hrdlo, jsem měl závratě. Opět jsem se musel chytit lavice, abych se udržel na místě. V tu chvíli jsem měl trochu víc kontroly. Alespoň jsem nic nerozbil. Zruřda ve mně zaúpěla, ale v té bolesti si nelibovala. Byla tak pevně svázaná. Na chvíli.

Naprosto jsem přestal dýchat a co nejvíc jsem se od ní odklonil.

Ne, nemůžu si dovolit nechat se jí fascinovat. Čím více mě zajímala, tím bylo pravděpodobnější, že ji zabiju. Dnes už jsem dvakrát nepatrně šlápl vedle. Udělám chybu potřetí a to už tak nepatrné nebude.

Jakmile zazvonilo, vyletěl jsem ze třídy – a tím zničil jakýkoli dojem zdvořilosti, který jsem v průběhu hodiny budoval. Venku jsem znovu zalapal po čistém vlhkém vzduchu, jako by to byl nějaký léčivý parfém. Pospíchal jsem, abych mezi námi vytvořil co největší vzdálenost.

Emmett na mě čekal přede dveřmi třídy, kde jsme měli společnou hodinu španělštiny. Prohlédl si můj divoký výraz.

*Tak jak to šlo?* zajímal se ostražitě.

„Nikdo nezemřel,“ zamumlal jsem.

*Hádám, že to je něco. Když jsem tam na konci hodiny uviděl Alici, myslel jsem si...*

Když jsme vcházeli do třídy, viděl jsem jeho vzpomínku na situaci, která se stala před pár okamžiky a již spatřil otevřenými dveřmi z minulé hodiny: Alice kráčela rázně a bez výrazu cestou k přírodovědecké budově. Cítil jsem jeho nutkání zvednout se a připojit se k ní, ale nakonec se rozhodl zůstat. Kdyby potřebovala pomoc, řekla by si o ni.

V úděsu a znechucení jsem zavřel oči a klesl jsem na židli. „Neuvědomoval jsem si, že to bylo tak tak. Nemyslel jsem si, že... Nevěděl jsem, že je to tak špatné,“ zašeptal jsem.

*Nebylo, uklidňoval mě. Nikdo nezemřel, ne?*

„Ne,“ procedil jsem skrz zuby. „Zatím ne.“

*Třeba to bude jednodušší.*

„Jasně.“

*Nebo ji zabiješ. Pokrčil rameny. Nebudeš první, kdo to zbabrá. Nikdo tě nebude příliš přísně soudit. Někdy prostě člověk voní až moc dobře. Jsem ohromený, že jsi vydržel tak dlouho.*

„Moc mi nepomáháš, Emmette.“

Štvalo mě, že přijal myšlenku, že bych tu dívku mohl zabít, jako by to bylo nevyhnutelné. Je to snad její vina, že voní tak dobře?

*Pamatuju si, když se to stalo mně...* vzpomínal a zatáhl mě s sebou do doby před půl stoletím na venkovskou polní cestu za soumraku, kde žena ve středním věku sbírala suché prádlo ze šnůry natažené mezi dvěma jabloněmi. Už jsem to viděl dřív, silnější z jeho dvou setkání, ale ta vzpomínka se teď zdála být obzvláště živá – nejspíš to bylo kvůli tomu, že mě hrdlo pořád bolelo z minulé hodiny. Emmett vzpomínal na to, jak se vůně jablek těžce vznášela ve vzduchu – bylo po sklizni a nesesbírané ovoce bylo všude na zemi, takže vůně jablek z otláčenin na slupkách byla ještě intenzivnější. Čerstvě posekané louky tvořily té vůni pozadí, ladily s ní. Emmett šel za Rosalií a žena si ho nevšimla. Nebe nad nimi bylo fialové, nad horami na západě oranžové. Pokračoval vinoucí se pěšinkou a nebyl by žádný důvod si ten večer pamatovat, kdyby náhlý noční vánek nerozfoukal bílé prádlo jako hady, kteří se plazí po zemi, a nedovál ženin pach k Emmettově tváři.

„Ach,“ tiše jsem zasténal. Jako by nestačila vzpomínka na moji žízeň.

*Já vím. Nevydržel jsem ani půl sekundy. Ani mě nenapadlo, že bych tomu mohl odolat.*

Jeho vzpomínka byla až moc jasná na to, abych ji mohl ustát.

Vyskočil jsem, zuby jsem měl pevně stisknuté.

„*Estás bien*, Edward?“ zeptala se paní Goffová, vyplašená mým náhlým pohybem. Mohl jsem svůj obličej vidět v její tváři a věděl jsem, že vůbec nevypadám dobře.

„*Perdóname*,“ zabručel jsem, jak jsem se vrhl ke dveřím.

„Emmett – *por favor, puedes ayudar a tu hermano?*“ zeptala se a ukázala na mě bezradně, když jsem chvátal z místnosti.

„Jasně,“ slyšel jsem ho říkat. A pak byl hned za mnou.

Následoval mě až do nejuvdálenější části budovy, kde mě dohonil a položil mi dlaň na rameno.

Nadměrnou silou jsem jeho ruku odstrčil. Kostí v lidské dlani by to rozdrtilo a paže by taky nevyvázla bez zranění.

„Omluvám se, Edwarde.“



„Já vím.“ Zhluboka jsem dýchal a snažil jsem se vyčistit si hlavu i plíce.

„Je to pořád špatné?“ zeptal se mě a snažil se nemyslet na vůni a chuť ze své myšlenky. Bez úspěchu.

„Horší, Emmette, horší.“

Chvilí byl zticha.

*Možná...*

„Ne, nebylo by lepší, kdybych se s tím vypořádal. Jdi do třídy, Emmette. Chci být sám.“

Bez jediného slova nebo myšlenky se otočil a rychle odkráčel. Mohl říct učitelce španělštiny, že jsem nemocný nebo rozrušený... nebo nebezpečný nekontrolovatelný upír. Vážně ta omluva něco znamená? Možná se už nevrátím. Možná musím odejít.

Vydal jsem se zase do auta, abych tam počkal, než škola skončí. Abych se schoval. Zase.

Měl jsem ten čas strávit přemýšlením či snahou posílit své odhodlání, ale jako nějaký závislák jsem se přehraboval blábolými myšlenkami, které vycházely ze školních budov. Známé hlasy vyčnívaly, ale já jsem právě teď neměl zájem poslouchat Aliciny vize nebo Rosaliiny stížnosti. Jessiku jsem našel jednoduše, ale dívka s ní nebyla, tak jsem pokračoval v hledání. Moji pozornost upoutaly myšlenky Mika Newtona. Nakonec jsem ji s ním lokalizoval v tělocvičně. Byl nešťastný kvůli tomu, že jsem se s ní dnes v biologii bavil. Přemítal nad její reakcí, když to téma vytáhl.

*Nikdy jsem ho neviděl, že by s někým prohodil víc než jedno slovo. Samozřejmě že se rozhodl bavit s Bellou. Nelíbí se mi, jak se na ni dívá. Ale ona nevypadala, že je z něj nějak nadšená. Cože mi to předtím řekla? ‚Zajímalo by mě, co to s ním minulý pondělí bylo?‘ Něco takového. To nezní, jako by o něj měla zájem. Nemohla to být nějaká zajímavá konverzace...*

Jásal nad představou, že Bella nebyla z toho povídání se mnou nadšená. To mě trochu rozčilovalo, tak jsem ho přestal poslouchat.

Vložil jsem cédéčko drsné hudby do rádia a zesílil ji, dokud neutopila i ostatní hlasy. Musel jsem se na hudbu velmi soustředit, abych se myšlenkami nevrátil zpátky k mysli Mika Newtona, a mohl tak špehovat nic netušící dívku.

Párkrát jsem podváděl, jak se hodina blížila ke konci. Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že ji nešpehuju. Že se jen připravuju. Chtěl jsem vědět přesně, kdy opustí tělocvičnu, kdy se objeví na parkovišti. Nechtěl jsem, aby mě překvapila.

Když se studenti začali hrnout ze dveří tělocvičny, vystoupil jsem z auta. Nebyl jsem si jistý, proč to dělám. Slabě pršelo – ignoroval jsem, jak se mi déšť pomalu vpíjí do vlasů.

To chci, aby mě viděla? Doufám snad, že si se mnou přijde promluvit? Co to vyvádím?

Nepohnul jsem se, i když jsem se snažil přesvědčit sám sebe, abych se do auta vrátil. Věděl jsem, že je moje chování tresťuhodné. Měl jsem ruce zkřížené na prsou a dýchal jsem velmi mělce, když jsem ji sledoval, jak jde pomalu směrem ke mně, koutky úst stočené dolů. Nepodívala se na mě. Párkrát pohlédla nahoru na mraky a zašklebila se, jako by jí šťvaly.

Byl jsem zklamaný, když dorazila ke svému autu, aniž prošla kolem mě. Promluvila by na mě? Promluvil bych já na ni?

Nastoupila do vybledlého červeného nákladáku Chevy, zrezivělé obludy, která byla starší než její otec. Sledoval jsem, jak nákladák nastartovala – starý motor řval hlasitěji než kterékoli jiné auto na parkovišti – a natáhla ruce k topení. Chlad jí byl nepříjemný – neměla ho ráda. Prsty si pročísala husté vlasy a pohodila jimi v proudu horkého vzduchu, jako by se je snažila vysušit. Představil jsem si, jak asi může být kabina toho nákladáku cítit, a hned se té myšlenky zbavil.

Rozhlédla se, jak se připravovala na couvání, a konečně se podívala mým směrem. Opětovala mi pohled jen na půl sekundy, a co jsem spatřil v jejích očích, bylo pouze překvapení. Pak je ode mě odtrhla a šklubla autem dozadu. Nákladák zakňučel, jak musela hned zastavit, když se zadní část její dodávky vyhnula pouze o milimetry kolizi s autem Nikol Caseyové.

Dívala se do zpětného zrcátka, pusku měla otevřenou, jak se vyděsila blízkosti druhého auta. Když kolem ní projelo, zkontrolovala všechna slepá místa v zrcátku dvakrát a vyjela z parkoviště tak opatrně, že jsem se musel usmát. Vypadalo to, jako by si myslela, že je v tom sešlém nákladáku nebezpečná.

Představa Belly Swanové, která je pro někoho nebezpečná, ať už řídila cokoliv, mě rozesmála, když projížděla okolo mě a dívala se přímo před sebe.

### 3. RIZIKO

Upřímně, neměl jsem vůbec žízeň, ale i tak jsem se rozhodl jít tu noc na lov. Trocha prevence, ačkoli jsem věděl, že je nepřiměřená.

Carlisle šel se mnou. Od té doby, co jsem se vrátil z Denali, jsme spolu nebyli sami. Jak jsme běželi černým lesem, zaslechl jsem ho přemýšlet o tom ukvapeném loučení z minulého týdne.

V jeho vzpomínkách jsem viděl, jak byly moje rysy zkroucené zuřivou beznadějí. Cítil jsem jeho překvapení a náhlé obavy.

*„Edwarde?“*

*„Musím odejít, Carlisle. Musím hned odejít.“*

*„Co se stalo?“*

*„Nic. Zatím. Ale stane se, pokud tu zůstanu.“*

Natáhl se pro moji ruku. Cítil jsem, jak ho ranilo, když jsem před jeho dlaní ucukl.

*„Nerozumím tomu.“*

*„Už jsi někdy... už se ti někdy stalo...“*

Sledoval jsem sám sebe, jak se zhluboka nadechuju, viděl jsem ten divoký záblesk ve svých očích skrze jeho hlubokou starost.

*„Voněl ti někdy někdo lépe než zbytek lidí? Mnohem lépe?“*

*„Aha.“*

Když jsem uviděl, že pochopil, moji tvář zalil stud. Naklonil se, aby se mě dotkl. Ignoroval, že jsem se před ním znovu od-táhl, a položil mi ruku na rameno.

*„Udělej, co musíš, abys odolal, synu. Budeš mi chybět. Na, vezmi si moje auto. Nádrž je plná.“*

Teď přemýšlel, jestli se zachoval správně, když mě poslal pryč. Přemýšlel, jestli tím vyjádřením nedůvěry neranil moje city.

„Ne,“ zašeptal jsem při běhu. „To jsem přesně potřeboval. Kdybys mi řekl, ať zůstanu, mohl jsem tvou důvěru snadno zklamat.“

„Mrzí mě, že trpíš, Edwarde. Ale musíš udělat vše pro to, abys to Swanovic dítě udržel naživu. I kdyby to znamenalo, že nás znovu opustíš.“

„Já vím, já vím.“

„Proč ses vrátil? Víš, jak jsem rád, že tě tu máme, ale pokud je to pro tebe tak těžké...“

„Nerad se cítím jako zbabělec,“ přiznal jsem.

Zpomalili jsme – temnotou jsme teď jen mírně klusali.

„Lepší než ji vystavit nebezpečí. Za rok nebo dva je pryč.“

„Máš pravdu, já vím.“ Navzdory tomu ve mně jeho slova vyvolávala větší zvědavost. Ta dívka bude za rok nebo dva pryč...

Carlisle zastavil a já taky. Otočil se ke mně, aby si prohlédl můj výraz.

*Ale ty před tím neutečeš, že?*

Svěsil jsem hlavu.

*Je to tvoje hrdost, Edwarde? Nemusíš se stydět, když...*

„Není to hrdost, co mě tu drží. Teď ne.“

*Nemáš kam jít?*

Krátce jsem se zasmál. „Ne, to by mě nezastavilo, kdybych musel odejít.“

„Půjdeme s tebou, samozřejmě, pokud to potřebuješ. Stačí se jen zeptat. Ty ses kvůli nim taky bez námitek přestěhoval. Nebudou ti to vyčítat.“

Zvedl jsem jedno obočí.

Zasmál se. „Ano, Rosalie možná, ale dluží ti to. Každopádně pro nás bude mnohem lepší, když odejdeme teď, bez újmy, než později a poté, co skončí jeden život.“ Na konci byl všechn humor pryč.

Po těch slovech jsem sebou trhl.

„Ano,“ souhlasil jsem. Můj hlas zněl chraplavě.

*Ale neodcházíš.*

Povzdechl jsem si. „Měl bych.“

„Co tě tu drží, Edwarde? Nemůžu na to přijít...“

„Nevím, jestli to dokážu vysvětlit.“ Ani mně to nedávalo smysl.

Dlouhou chvíli si měřil můj výraz.

*Ne, nechápu to. Ale budu respektovat tvoje soukromí, pokud si to přeješ.*

„Děkuju. Je to od tebe velkorysý – vzhledem k tomu, že já nemůžu dopřát soukromí nikomu.“ S jedinou výjimkou. A dělal jsem všechno pro to, abych o to připravil i ji.

*Všichni jsme něčím výstřední. Zasmál se. Můžeme?*

Právě zachytil pach malého stáda jelenů. Bylo těžké, i za normálních okolností, projevit nějaké nadšení pro to, na co se mi stěží sbíhaly sliny. A právě teď, když jsem měl na paměti vzpomínku na dívčinu čerstvou krev, se mi tím pachem zvedl žaludek.

Povzdechl jsem si. „Jdeme,“ souhlasil jsem, i když jsem věděl, že prolítí více krve mým hrdlem pomůže jen málo.

Oba jsme se jako lovci přikrčili a nechali ten nevábný pach, aby nás tiše popohnal před.

Když jsme se vrátili, bylo chladněji. Roztátý sníh zmrzl; vypadalo to, jako by všechno pokrývala tenká vrstva skla – každé smrkové jehličí, každý list kapradí, každé stéblo trávy byly pokryty ledem.

Carlisle se šel převléct na ranní směnu v nemocnici, ale já zůstal u řeky a čekal jsem na východ slunce. Cítil jsem se téměř... otekle z toho množství krve, kterou jsem zkonsumoval, ale věděl jsem, že to, že právě necítím žízeň, nebude znamenat skoro nic, až se opět posadím vedle té dívky.

Chladný a nehybný, stejně jako kámen, na kterém jsem seděl, jsem sledoval, jak teče tmavá voda kolem ledových ker. Hleděl jsem skrz ni.

Carlisle měl pravdu. Měl bych Forks opustit. Rozšířili by nějakou historku, která by vysvětlovala mou nepřítomnost. Internátní škola v Evropě. Návštěva vzdálených příbuzných. Teenagerský útěk z domova. Na tom příběhu nezáleželo. Nikdo by se moc nevyptával.

Bude to jenom rok nebo dva, a pak ta dívka zmizí. Bude pokračovat ve svém životě – bude *mít* život, v němž bude moct pokračovat. Půjde někam na vysokou, zestárne, začne kariéru, nejspíš si i někoho vezme. Dokázal jsem si to představit – vi-

děl jsem ji celou v bílém, jak kráčí pravidelným krokem zavěšená do svého otce.

Bolest, kterou mi ta představa způsobila, byla podivná. Nerozuměl jsem jí. Žárlil jsem na její budoucnost, protože to bylo něco, co nikdy nebudu mít? To nedávalo smysl. Každý člověk okolo mě má před sebou stejný potenciál – život – a zřídka kdy jsem jim záviděl.

Měl bych jí ponechat její budoucnost. Přestat riskovat její život. Tak je to správné. Carlisle vždy udělá správnou věc. Měl bych ho teď poslechnout. Poslechnu ho.

Slunce za mraky stoupalo, slabé světlo se lesklo na zmrzlém sklu.

Ještě jeden den, rozhodl jsem se. Ještě jednou ji uvidím. To zvládnu. Nejspíš bych se mohl zmínit o tom, že v budoucnu zmizím, vymyslet nějakou historku.

Bude to těžké. Poznal jsem to ze zdráhání, které mě nutilo vymýšlet si výmluvy, abych mohl zůstat – prodloužit termín o dva dny, tři dny, čtyři dny... Ale zachovám se správně. Věděl jsem, že můžu Carlisleově radě věřit. A taky jsem věděl, že jsem příliš zmatený na to, abych se sám rozhodl správně.

Příliš zmatený. Kolik z toho zdráhání vychází z mé nutkavé zvědavosti a kolik z mé neuspokojené chuti?

Vešel jsem dovnitř, abych se převlékl do čistého oblečení do školy.

Alice na mě čekala, seděla na nejvyšším schodu na kraji třetího patra.

*Zase odcházíš, obvinila mě.*

Povzdechl jsem si a přikývl.

*Nevidím, kam tentokrát půjdeš.*

„Ještě nevím, kam půjdu,“ zašeptal jsem.

*Chci, abys zůstal.*

Zavrtěl jsem hlavou.

*Já a Jazz možná můžeme jít s tebou.*

„Budou tě potřebovat víc, když tu nebudu, abych kvůli nim dával pozor. A myslí na Esme. To bys jí chtěla jediným mávnutím ruky vzít půlku rodiny?“

*Bude tak smutná.*

„Já vím. A přesně proto tu musíš zůstat.“

*To není totéž, jako když jsi tu ty, to víš.*

„Jo. Ale musím udělat správnou věc.“

*Je tolik správných věcí, stejně tak jako nesprávných, že?*

Na krátký moment mě strhla s sebou do jedné ze zvláštních vizí; sledovali jsme spolu, jak se neurčité obrázky třepotaly a vířily. Viděl jsem sám sebe zamotaného do divných stínů, které jsem nemohl identifikovat – nezřetelné, nepřesné tvary. A pak, najednou, se moje kůže třpytila ve svitu slunce na malé otevřené louce. Tohle místo jsem znal. Na louce se mnou byla postava, ale opět byla nejasná, *nebyla* tam dost na to, abych ji rozeznal. Obrázky se zachvěly a zmizely, jak milion nepatrných rozhodnutí opět změnilo budoucnost.

„To jsem moc nepochopil,“ řekl jsem jí, když vize zčernala.

*Já taky ne. Tvoje budoucnost se natolik mění, že se ničeho nedokážu chytit. I tak si myslím...*

Zastavila se a provedla mě obrovskou sbírkou svých nedávných vizí. Všechny byly stejné – rozmazané a nejasné.

„Myslím si, že se něco mění,“ řekla nahlas. „Tvůj život se zdá být na rozcestí.“

Neradostně jsem se zasmál. „Uvědomuješ si, že zníš jako falešná cikánka na pouti?“

Vyplázla na mě drobný jazyk.

„Dneska je ale všechno v pohodě, že?“ zeptal jsem se náhle s úzkostí.

„Nevidím, že bys dneska někoho zabil,“ ujistila mě.

„Díky, Alice.“

„Jdi se převléct. Nikomu nic neřeknu – nechám tě, abys to ostatním oznámil sám, až budeš připravený.“

Postavila se a seběhla ze schodů, ramena mírně shrbená. *Budeš mi chybět. Hrozně moc.*

Ano, ona mi taky bude hrozně moc chybět.

Během cesty do školy nikdo nemluvil. Jasper cítil, že je Alice z něčeho rozrušená, ale věděl, že kdyby o tom chtěla mluvit, už by to udělala. Emmett s Rosalíí nedávali pozor. Byla to



právě jedna z těch chvil, kdy si navzájem obdivně zírali do očí – sledovat to bylo víc než nechutné. Všichni jsme si byli moc dobře vědomi toho, jak jsou zamilovaní. Nebo jsem možná byl jen zahořklý kvůli tomu, že jsem byl jediný sám. Některé dny bylo těžké žít s třemi páry perfektně sehraných milenců. Tohle byl jeden z nich.

Možná by byli všichni šťastnější, kdybych se nepotloukal kolem, nevrlý a zlostný jako nějaký stařík, jímž bych teď měl být.

Samozřejmě, že jakmile jsme přijeli ke škole, začal jsem po té dívce pátrat. Opět jsem se jen připravoval.

Dobře.

Bylo ponižující, jak se můj svět najednou točil kolem ní.

I když to bylo jednoduché pochopit. Po osmdesáti letech, kdy jsem dělal ve dne v noci pořád totéž, je každá změna zajímavá.

Ještě nepřijela, ale hromové supění její dodávky jsem slyšel už z dálky. Opřel jsem se o bok auta a čekal. Alice zůstala se mnou, ostatní šli rovnou do třídy. Moje závislost je už nudila – bylo pro ně nepochopitelné, jak mě může jeden člověk zajímat tak dlouho. Bez ohledu na to, jak výtečně voní.

Pomaloučku mi vjela do výhledu, oči měla upřené na silnici a pevně svírala volant. Vypadalo to, že má z něčeho obavy. Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomil z čeho. Všiml jsem si, že dnes mají všichni řidiči stejný výraz. Bylo to proto, že silnice byla kluzká a všichni se snažili řídit opatrněji. Viděl jsem, že přidané riziko bere vážně.

Zapadalo to do toho mála, co jsem se o jejím charakteru naučil. Přidal jsem to na svůj krátký seznam: byla vážná, zodpovědná osoba.

Nezaparkovala ode mě moc daleko, ale ani si nevšimla, že ji sleduji. Přemítal jsem, co by udělala, kdyby si toho všimla. Začervenala by se a odešla? To byl můj první odhad. Ale možná by mě taky sledovala. Možná by si se mnou přišla popovídat.

Zhluboka jsem se nadechl a s nadějí jsem zaplnil plíce vzduchem. Kdyby náhodou.

Opatrně vystoupila z nákladáku a nohou otestovala vzniklé kluziště, než se na ně plnou vahou postavila. Nevzhlédla, a to mě zklamalo. Možná bych si s ní mohl promluvit...

Ne, to by nebylo správné.

Místo toho, aby zamířila ke škole, se vydala k zadní části dodávky. Komicky se přidržovala postranice korby, protože nevěřila, že se jinak udrží na nohou. Nad tím jsem se musel usmát a na tváři jsem pocítil Aliciny oči. Neposlouchal jsem, co si o tom myslí – tolik mě bavilo sledovat dívku, jak kontroluje sněhové řetězy. Klouzala po ledu a vážně to vypadalo, že upadne. Nikdo jiný s tím potíže neměl – to snad zaparkovala na nejzledovatějším místě?

Zastavila se a se zvláštním výrazem se dívala dolů. Byl to projev... starostlivosti? Jako by v ní ty pneumatiky vyvolávaly... city?

Zvědavost mě opět zabořila jako žízeň. Toužil jsem dozvědět se, co si myslí – jako by na ničem jiném nezáleželo.

Půjdu si s ní promluvit. Stejně to vypadalo, že potřebuje pomoc, minimálně než se dostane z kluzké vozovky. Samozřejmě jí nemůžu nabídnout rámě, že? Zaváhal jsem, byl jsem rozpolcený. Vzhledem k tomu, jak neměla ráda sních, by sotva uvítala dotyk mé ledové, bílé dlaně. Měl jsem si vzít rukavice...

„NE!“ vyhrkla Alice nahlas.

Okamžitě jsem projel její myšlenky, kdy jsem si poprvé pomyslel, že jsem zvolil špatně a ona mě vidí dělat něco neomluvitelného. Ale se mnou to nemělo nic společného.

Tyler Crowley se rozhodl vjet do zatáčky na parkoviště nepřiměřenou rychlostí. Jeho rozhodnutí zapříčiní, že na ledové ploše dostane smyk.

Tu vizi jsem zahlédl jen půl sekundy před tím, než se stala realitou. Tylerova dodávka právě na rohu zatáčela, když jsem ještě sledoval to, co donutilo Alici zalapat po dechu.

Ne, tahle vize se mnou neměla nic společného, ale přesto se mnou měla společné úplně *všechno*, protože Tylerova dodávka – její pneumatiky právě mířily na led pod tím nejhorším

úhlem – se začne točit přes parkoviště a narazí přímo do dívky, jež se stala nezvaným středobodem mého světa.

I bez Aliciny předpovědi bylo jednoduché přečíst trajektorii auta, které se Tylerovi vymklo z kontroly.

Dívka, která stála na absolutně nejhorším místě u zadní části svého nákladáku, vzhlédla, zmatená zvukem skřípajících pneumatik. Podívala se přímo do mých vyděšených očí a pak se otočila a jednoduše čelila nevyhnutelné smrti.

*Ona ne!* Ta slova rezonovala v mé hlavě, jako by patřila někomu jinému.

Pořád jsem byl zabraný do Aliciných myšlenek a spatřil jsem, jak se její vize najednou změnila, ale už jsem neměl šanci zjistit jak.

Vystřelil jsem přes parkoviště a vrhl se mezi dodávku, která klouzala po ledě, a ztuhlou dívku. Pohyboval jsem se tak rychle, že všechno okolo mě, až na střed mého zájmu, byly jen rozmazané čáry. Neviděla mě – žádné lidské oči nemohly postřehnout můj let –, pořád zírala na mohutný vůz, který se chystal rozdrtit její tělo o železnou konstrukci nákladáku.

Místo toho, abych byl něžný tak, jak potřebovala, jsem ji chytil okolo pasu s přílišnou naléhavostí. Setinu vteřiny mezi tím, než jsem vytrhl její drobné tělo z cesty smrti, a tím, když jsem s ní v náručí dopadl na zem, jsem si byl plně vědom jejího křehkého, rozbitného těla.

Když jsem slyšel, jak se hlavou uhodila o led, připadalo mi, že jsem se taky proměnil v kus ledu.

Na to, abych zjistil, jak jí je, jsem ale neměl ani sekundu. Uslyšel jsem, jak se za námi dodávka se skřípem a vrzáním obtočila kolem robustní železné konstrukce dívčina nákladáku. Obloukem změnila kurz a mířila znovu na dívku – jako by byla magnet, který k nám táhne dodávku.

Mezi zuby mi uniklo slovo, které jsem nikdy předtím nevslovil v přítomnosti dámy.

Už teď jsem udělal příliš. Ještě než jsem proletěl vzduchem, abych ji odstrčil, jsem si byl plně vědom chyby, kterou dělám.

A i když jsem věděl, že je to chyba, nezastavilo mě to, nevěnoval jsem tomu riziku pozornost – riziku, které neohrožovalo jen mě, ale i celou moji rodinu.

Odhalení.

A *tohle* tomu rozhodně nepomůže, ale neexistovala možnost, že bych dopustil, aby dodávka uspěla v druhém pokusu vzít jí život.

Pustil jsem dívku a vymrštil ruce dopředu, abych zachytil dodávku, než se jí dotkne. Síla dodávky mě odrazila na auto zaparkované vedle nákladáku a já jsem cítil, jak se mi jeho konstrukce prohnula pod rameny. Dodávka se otřásla a rozklepala pod nepoddajnou bariérou mých ramen a pak se zhoupla, jak nestabilně balancovala na dvou předních kolech.

Kdybych spustil ruce, zadní kola by jí dopadla na nohy.

Pro lásku boží, copak ty pohromy nikdy neskončí? Co se ještě může pokazit? Těžko tu můžu sedět, držet dodávku ve vzduchu a čekat na záchranu. Ale ani ji nemůžu odhodit stranou – musel jsem brát v úvahu řidiče, jehož myšlenky byly chaotické.

S tichým zasténáním jsem do dodávky strčil tak, že se na okamžik zhoupla směrem od nás. Jak padala zpátky, zachytil jsem ji pravou rukou pod rámem, kdežto levou jsem dívku chytil kolem pasu, odvedl ji z dosahu smrtonosné pneumatiky a pevně si ji přitiskl k boku. Když jsem ji natočil tak, aby měla nohy v bezpečí, měla úplně bezvládné tělo – byla v bezvědomí? Jak moc jsem jí ublížil svým improvizovaným záchranným pokusem?

Nechal jsem dodávku spadnout, když už ji teď nemohla ohrozit. Narazila na zem a všechna okna se naráz roztříštila.

Uvědomoval jsem si, že jsem se postaral o dokonalou katastrofu. Kolik toho viděla? Zahlédl mě nějaký jiný svědek, když jsem se zhmotnil po jejím boku a jak jsem pak žongloval dodávkou, když jsem se jí pokoušel zpod ní dostat? Tyhle otázky by mi měly dělat starosti.

Ale byl jsem příliš znepokojený na to, abych se příliš staral o hrozící prozrazení. Příliš jsem panikařil, že jsem ji možná ve

snaze zachránit ji zranil. Byl jsem příliš vydešený tím, že ji mám takhle blízko u sebe, když jsem věděl, co ucítím, pokud si dovolím nadechnout se. Příliš jsem vnímal teplo jejího měkkého těla, které se tisklo k mému – to horko jsem cítil dokonce i přes dvojitou vrstvu našich bund.

Nejhorší byly prvotní obavy. Když se začal ozývat křik svědků, naklonil jsem se, abych si prohlédl její obličej a podíval se, jestli není v bezvědomí – zoufale jsem doufal, že nekrvácí.

Její doširoka rozevřené oči na mě v šoku zíraly.

„Bello?“ zeptal jsem se naléhavě. „Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě.“ Odpověděla automaticky a omámeně.

Se zvukem jejího hlasu mnou projela taková úleva, až to skoro zabořilo. Nadechl jsem se skrz zuby a plamen v hrdle doprovázený bolestí jsem protentokrát neřešil. Svým způsobem jsem ho vítal.

Snažila se zvednout, ale nebyl jsem připravený ji propustit. Přišlo mi to nějak... bezpečnější? Lepší, minimálně když se ke mně tiskla.

„Buď opatrná,“ varoval jsem ji. „Myslím, že ses pořádně praštila do hlavy.“

Necítil jsem čerstvou krev – díky bohu za to –, ale to nevyučovalo vnitřní zranění. Najednou jsem se nemohl dočkat, až ji vezmu ke Carlisleovi a na pořádný rentgen.

„Au,“ řekla a znělo to směšně překvapeně, když zjistila, že mám pravdu.

„Myslel jsem si to.“ Ulevilo se mi a připadalo mi to vtipné; byl jsem skoro nadšený.

„Jak ses...“ hlas jí zeslábl a víčka se jí zatřepetala. „Jak ses sem tak rychle dostal?“

Úleva se vytratila, humorná nálada zmizela. Viděla toho příliš.

Teď, když se ukázalo, že je ve slušném stavu, začala být starost o rodinu závažnější.

„Stál jsem hned vedle tebe, Bello.“ Ze zkušenosti jsem věděl, že když lžu sebevědomě, tazatel si je pak pravdou méně jistý.

Opět se pokusila zvednout a tentokrát jsem jí to dovolil. Potřeboval jsem se nadechnout, abych mohl svou roli zahrát správně. Potřeboval jsem odstup od jejího teplokrevného těla, aby mě to v kombinaci s jejím pachem nepřemohlo. Odtáhl jsem se od ní, co nejdál to v tom malém prostoru mezi dvěma nabouranými vozidly šlo.

Pozorovala mě a já ji sledoval. Odvrátit zrak jako první by byla chyba, kterou by udělal pouze neschopný lhář, a to nejsem. Můj výraz byl jemný, vlídný. Zdálo se, že ji to zmátlo. To je dobře.

Místo nehody bylo nyní obklopeno převážně studenty, dětmi, které se tlačily a zíraly skrze vraky, aby se podívaly, jestli jsou vidět rozdrčená těla. Slyšel jsem hlasitý křik a proud šokovaných myšlenek. Projel jsem je, abych se ujistil, že zatím nikdo nemá podezření, a hned jsem je zase vypnul a soustředil se pouze na dívku.

Byla tím zmatkem rozhozená. Rozhlížela se kolem, stále působila omráčeně a pokoušela se zvednout na nohy.

Lehce jsem jí položil dlaň na rameno, abych ji udržel dole.

„Ještě zůstaň v klidu.“ Vypadala v pořádku, ale měla by opravdu hýbat krkem? Znovu jsem si přál, aby už byla u Carlislea. Moje teoretické znalosti medicíny se nedaly srovnat se staletím jeho praxe.

„Ale je zima,“ namítla.

Málem byla dvakrát rozdrčena k smrti, ale dělala si starosti kvůli zimě. Uchechtl jsem se, než jsem si uvědomil, že situace není vůbec k smíchu.

Bella zamrkala a pak se mi upřeně podívala do očí. „Tys byl tamhle.“

Znovu jsem vystřízlivěl.

Podívala se směrem na jih, přestože nemohla vidět nic jiného než pomačkanou stranu dodávky. „Stál jsi vedle svého auta.“

„Ne, nestál.“

„Viděla jsem tě,“ naléhala. Když byla tvrdohlavá, zněla jako dítě. Vystrčila bojovně bradu.

„Bello, já jsem stál vedle tebe a stáhl jsem tě stranou.“

Hluboce jsem se jí díval do očí a snažil jsem se ji donutit, aby přijala mou verzi – jedinou možnou verzi, která připadala v úvahu.

Začala čelist. „Ne.“

Snažil jsem se zůstat klidný, nepanikařit. Kdybych ji jenom tak dokázal na chvíli umlčet, abych měl šanci zničit důkazy... a podkopat její příběh tím, že zdůrazním její úraz hlavy.

Nemělo by být jednoduché udržet tuhle mlčenlivou, uzavřenou dívku zticha? Kdyby mi jen na pár chviliek věřila...

„Prosím tě, Bello,“ řekl jsem příliš naléhavě, protože jsem najednou *chtěl*, aby mi věřila. Hrozně jsem to chtěl, nejen pokud jde o tuhle nehodu. Takové hloupé přání. Jaký by to mělo smysl, kdyby mi věřila?

„Proč?“ zeptala se nedůtklivě.

„Věř mi,“ prosil jsem.

„Slibuješ, že mi všechno později vysvětlíš?“

Naštvalo mě, že jsem jí musel znovu lhát, když jsem si tak moc přál, abych si nějak získal její důvěru. Odpověď jsem odsekl.

„Dobrá.“

„Dobrá,“ opakovala stejným tónem.

Když začaly pokusy o naši záchranu – dorazili dospělí, zavolali příslušné orgány, v dáli jsem slyšel sirény –, snažil jsem se ji ignorovat a určit si priority. Prohledával jsem každou myšlenku na parkovišti, jak svědků, tak i těch, kdo přišli později, ale nenacházel jsem nic nebezpečného. Spousta z nich byla překvapená, když mě uviděli vedle Belly, ale všichni usoudili – jako by neexistoval žádný jiný možný závěr –, že si mě jenom nevšimli, jak vedle ní před nehodou stojím.

Byla jediná, která nepřijala jednoduché vysvětlení, ale taky bude považována za nejméně spolehlivého svědka. Byla vyděšená, traumatizovaná, a to ani nemluvím o té ráně do hlavy. Možná v šoku. Bude pochopitelné, když bude její příběh zmatený, no ne? Vzhledem k tak obrovskému počtu diváků tomu nebude nikdo přikládat velkou váhu.

Cukl jsem sebou, když jsem zachytil Rosaliiny, Jasperovy a Emmettovy myšlenky – právě dorazili na scénu. Večer mi to dají sežrat.

Chtěl jsem srovnat to prohnutí, které moje ramena udělala do hnědého auta, ale dívka byla příliš blízko. Musím počkat, až nebude dávat pozor.

Bylo frustrující čekat – s tolika očima, která se na mě upírala –, když lidé zápasili s dodávkou a snažili se ji od nás odtláčit. Mohl jsem jim pomoci, jen abych ten proces urychlil, ale už i tak jsem měl dost problémů a dívka měla bystré oči. Konečně se jim podařilo dodávku posunout dostatečně daleko na to, aby se k nám mohli dostat zdravotníci s nosítky.

Uviděl jsem povědomou šedivou tvář.

„Hej, Edwarde,“ řekl Brett Warner. Byl registrovaný zdravotník a já jsem ho dobře znal z nemocnice. To byl závan štěstí – dnes jediný –, že se k nám dostal jako první zrovna on. V myšlenkách poznamenal, že vypadám ostražitě, ale klidně. „Jsi v pohodě, mladej?“

„Úplně, Brette. Nic se mě nedotklo. Ale mám strach, že ta dy Bella má nejspíš otřes mozku. Ošklivě se praštila do hlavy, když jsem ji strhnul na stranu.“

Brett obrátil pozornost k dívce, která po mně hodila divoký, vyčítavý pohled. Tak je to pravda. Je tichá mučednice – raději trpí v ústraní.

K mému příběhu neměla výhrady, takže jsem se cítil lépe.

Další zdravotník se mě pokoušel přesvědčit, abych se nechal vyšetřit i já, ale nebylo těžké ho od toho odradit. Slíbil jsem, že se nechám prohlédnout svým otcem, a on to nechal být. S většinou lidí stačilo mluvit s klidnou jistotou. S většinou lidí, ne s tou dívkou, samozřejmě. Zapadá vůbec do nějakého normálního vzorce?

Když jí nasadili límec – a její tváře se rudě zbarvily studem –, využil jsem momentu nepozornosti, abych patou tiše opravil tu promáčklinu v hnědé dodávce. Všimli si toho pouze moji sourozenci. Slyšel jsem v Emmettově mysli slib, že spraví vše, co jsem přehlédl.